

Αλφα

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 20 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1997 • ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ • ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45 • ΕΤΟΣ 3ο • ΦΥΛΛΟ 115ο • ΔΡΑΧΜΕΣ 200

ΔΙΕΘΝΕΣ ΚΕΦΑΛΑΙΟ, ΔΙΕΘΝΗΣ
ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ

Αλληλεγγύη πέρα από τα σύνορα

Προς τη δημοκρατική κοινή
γνώμη της Ελλάδας
και τους κατοίκους του
Στρυμονικού Κόλπου

Εδώ και 8 χρόνια συνεχίζεται ο αγώνας μας ενάντια στην πολυεθνική εταιρεία **EURO-GOLD** που προσπαθεί να επεξεργαστεί στην περιοχή μας το χρυσό με κυάνιο. Η κυβέρνηση και η νομαρχία δεν εμποδίζουν την εταιρεία και κλείνουν τα μάτια τους. Και όχι μόνο αυτό. Γύρω-γύρω το μεταλλείο είναι υπό την προστασία των στρατιωτικών και αστυνομικών δυνάμεων. Ύστερα από έναν αποφασιστικό αγώνα, κάναμε αγωγή για το κλείσιμο της επιχείρησης. Το δικαστήριο πράγματι αποφάσισε να κλείσει η επιχείρηση.

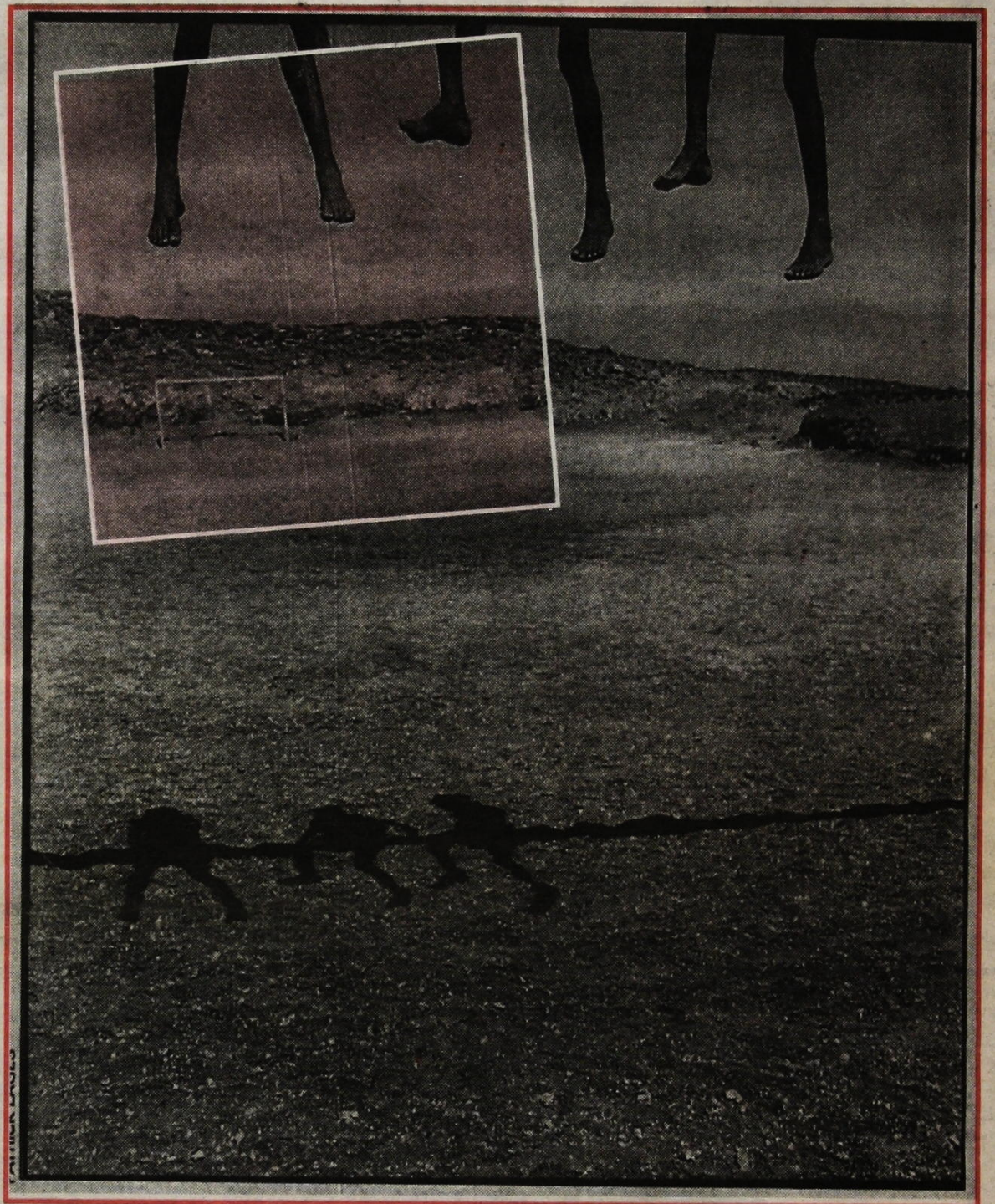
Όμως, το υπουργείο περιβάλλοντος έστειλε την απόφαση αυτή στο εφετείο. Εμείς οι αγρότες της περιοχής προσπαθούμε να κρατήσουμε τη ζωή μας. Δεν θέλουμε να χυθεί αίμα, όμως αν χρειαστεί θα γίνει κι αυτό. **Δεν θα αφήσου-**

με να λερωθεί και να δηληριαστεί η γη μας, το νερό και το περιβάλλον μας. Ο αγώνας μας είναι αγώνας ζωής για μας και τα παιδιά μας, για το μέλλον μας.

Με μεγάλη χαρά παρακολουθούμε και διαβάζουμε για τον αγώνα που κάνουν οι Έλληνες φίλοι μας ενάντια στην εταιρεία που θέλει να μολύνει το περιβάλλον. **Χαιρετίζουμε τους συναδέλφους μας στην Ελλάδα με αγάπη και χαρά. Για να κερδίσουμε πρέπει να είμαστε ενωμένοι και μαζικοί.** Αισθανόμαστε σήμερα πιο πολύ αυτή την ανάγκη. Η αλληλεγγύη και η πρόσκλησή σας για μας είναι πολύ σημαντική. Είμαστε στην παραμονή θερμών ημερών και γι αυτό δεν μπορούμε να απουσιάζουμε απ' τα χωριά μας.

Σας χαιρετάμε με συναισθήματα αλληλεγγύης!

Εκ μέρους των αγροτών
της Περγάμου
Σεμπαχάτ Γκιουκτσόγλου
Από το χωριό Τσαμκίσι

“Ζητώ να μου επιτραπεί να ζήσω και να εργαστώ στην Ελλάδα όπως έκανα τα τελευταία οχτώ χρόνια. Είναι πολύ δύσκολο να μιλάω για μένα αλλά νοιώθω την υποχρέωση να αποκαταστήσω την ταυτότητα μου απέναντι στα εκατό πρόσωπα που γνώρισα αυτά τα χρόνια και μοιράστηκα μαζί τους ανθρώπινες κι εργασιακές σχέσεις.”

Ενρίκο Μπιάνκο

Λίγες εβδομάδες μετά την εφετζίδικη σύλληψη του, ο Ενρίκο Μπιάνκο φωτίζει τις πραγματικές διαστάσεις τις υποθέσεώς του. Με ένα εξαιρετικά καταπονητικό κείμενο στην Ελευθεροτυπία της 13/12/1997 ξεκαθαρίζει ότι:

α) Δεν υπήρξε μέλος των Ερυθρών Ταξιαρχιών.

β) Δεν είχε καμιά απολύτως συμμετοχή (κι ούτε θα μπορούσε να έχει) στην απαγωγή κι εκτέλεση του Άλντο Μόρο.

γ) Ανήκε στην αναρχοκομμουνιστική ομάδα **Commonlisti** της οποίας κάποια μέλη συμμετείχαν αργότερα στην ένοπλη οργάνωση **Επαναστατική Δράση**.

δ) Οι μόνες κατηγορίες που τον βαρύνουν είναι αυτές τις παράνομης κατοχής όπλου

Όχι στην έκδοση του Ενρίκο Μπιάνκο

και της κλοπής αυτοκινήτου.

ε) Ζούσε στη Γαλλία από το 1997 μέχρι τα τέλη της δεκαετίας του ογδόντα οπότε κάτω από την πίεση της καταστολής αναγκάστηκε να έρθει στην Ελλάδα όπου έζησε κι εργάστηκε τα τελευταία οχτώ χρόνια.

στ) Δηλώνει πολιτικός κρατούμενος.

Με δυο λόγια επιβεβαιώνει αυτό που είχε διαφανεί από την αρχή (τουλάχιστον σε όσους δεν έχουν αφεθεί στη νάρκη του ψεύδους που διαχέουν οι τηλεοπτικοί δίαυλοι): Η (αντί)τρομοκρατική εκτελώντας πειθήνια τις εντολές των υπερατλαντικών προϊσταμένων της, διόγκωσε την όλη υπόθεση με στόχο από τη μια μεριά να αποσπάσει τη μέγιστη υπερεσσιακή υπεραξία κι από την άλλη να εκτοξεύσει μια ομοβροντία τρομοκρατικού θεάματος εναντίον της τηλεοπτικ(ικ)ής κοινωνίας. Κι ας μη λησμονούμε βέβαια ότι τα ψευδομανή γρανάζια της εκτυφλωτικής τηλεψίας έπαιξαν με επάρκεια το συνήθη ρόλο του διαμετακομι-

στή της κυρίαρχης αλήθειας, του νοσηρού αποτεφρωτή της κοινωνικής αλήθειας.

Ο Ενρίκο Μπιάνκο ξεκαθάρισε τη θέση του. Κατέθεσε τη μέχρι τα τώρα πορεία του αποτελεί μέρος της μεγάλης περιπέτειας μεταπολεμικού επαναστατικού κινήματος της γερασμένης ηπείρου. Μέσα από το κείμενο του προκύπτει ότι δεν μετανιώνει για το παρελθόν του, δεν ντρέπεται για το παρόν του, δεν εκχωρεί το μέλλον του.

Μέλλον; Υπάρχει μέλλον; Στα σίγουρα υπάρχει το λαμπερό μέλλον των χρηματιστηρίων και της επιληπτογόνου Nintendo. Το φωταγωγημένο μέλλον του θανάτου των νοσημάτων. Του νοήματος. Το μέλλον όπου η εργασία θα έχει επιθετικό προσδιορισμό (ελαστική, μερική ή καμιά), οι αγορές θα είναι το υποκείμενο, οι αγωνιστές οι κατηγορούμενοι, η μοναξιά το ρήμα, η κατανάλωση το επιφώνημα. Ένα μέλλον ραγδαία οικοδομώμενο, προσδιορισμένο από τις διαμοναχικές οθόνες. Το μέλλον του Ενρίκο Μπιάν-

κο; Το μέλλον μας; Κατάφωτο σκοτάδι. Υπερηχητική σιωπή.

Πάνω σ' αυτήν την πλατφόρμα (που θα έλεγαν κι οι μαρξιστές) η συμπαράσταση στον Μπιάνκο αποκτάει μια επιπλέον διάσταση. Δεν είναι μόνο η υπεράσπιση ενός “δικού” μας. Είναι κι η αγωνία για το μέλλον. Η αγωνία ότι το Σένγκεν δεν (θα) είναι μόνο μια λέξη αλλά δεδομένο που θα καθορίζει τη σκέψη και θα διορίζει τη συμπεριφορά. Ο φόβος μιας καταστολής αχαλίνωτης κι αδυσώπητης. Γι' αυτό ο αγώνας ενάντια στην έκδοση του Μπιάνκο είναι κι αγώνας ενάντια στο μετανεωτερικό ολοκληρωτισμό. Βέβαια όλα αυτά φαντάζουν αλλόκοσμα τώρα που η πρωτεύουσα έχει σκύψει πάνω από το παραμορφωτικό καθρεφτάκι του Αβραμόπουλου και σφιγάρει γκλαμουριά. Ίσως όμως βρεθούν αρκετοί αυτοί που θα ακούσουν πέρα από τα γιορτινά φώτα και που θα φωνάξουν αρκετά δυνατά για να τρυπήσουν την θεαματικά ηχομονωμένη ιδιωτεία τους. Ο Ενρίκο Μπιάνκο δεν είναι μόνος!

Γ.Α.

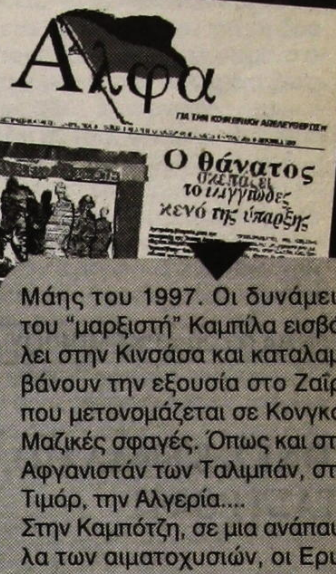
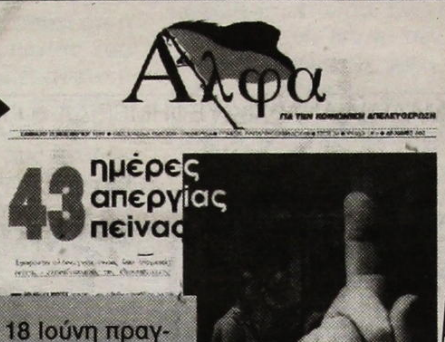
1997

Η χρονιά αρχίζει ελπιδοφόρα, με τις κινητοποιήσεις των αγροτών. Τελικά την σκέπη παρτίδα την παίρνει η συνδικαλιστική γραφειοκρατία.

Πρόχειρη επισήμανση μερικών στιγμών από τη χρονιά που πέρασε.

Η χρονιά κλείνει με κινητοποιήσεις στο χώρο της παιδείας και δύο αδιόριστους εκπαιδευτικούς να διδάσκουν αξιοπρέπεια.

Μάης του 1997. Οι δυνάμεις του "μαρξιστή" Καμπόλα εισβάλλει στην Κινσάσα και καταλαμβάνουν την εξουσία στο Ζαίρ, που μετονομάζεται σε Κονγκό. Μαζικές σφαγές. Όπως και στο Αφγανιστάν των Ταλιμπάν, στο Τιμόρ, την Αλγερία...

Στην Καμπούτζη, σε μια ανάπαυλα των αιματοχυσιών, οι Ερυθροί Χμερ δικάζουν τον "πρώτο αδερφό" Πολ Ποτ. Η μαγνητοσκόπηση της δίκης θεωρείται "μεγάλη δημοσιογραφική επιτυχία"...

Τον Οκτώβριο του 1997, η κρίση που ξεκινά από το Χονγκ Κονγκ εξαπλώνεται σε όλα τα χρηματιστήρια Στην δικτατορία της οικονομίας, "πάντων ανθρώπων μέτρον εστί χρήμα".

Από τις 14 ως τις 18 Ιούνη πραγματοποιείται στο Άμστερνταμ η διακυβερνητική της ευρωπαϊκής ένωσης (Eurotop). Πραγματοποιείται όμως και η "EU ROT OPI" (ευρωπαϊκή ένωση, άντε γαμήσου!)...

22 Απρίλη 1997: Λίγο μετά τις 3.00 το μεσημέρι αρχίζει η εισβολή των ειδικών δυνάμεων στην κατειλημμένη από μέλη του MRTA ιαπωνική πρεσβεία στη Λίμα. Ακολουθεί η εκτέλεση όλων των τουπάκ-αμάου του κομάντο "Edgar Sanchez".

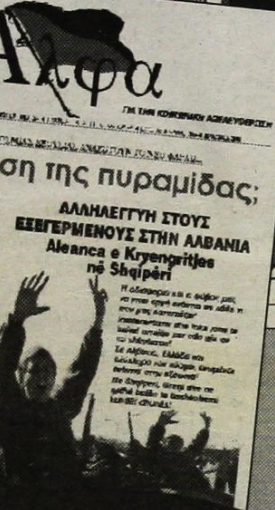
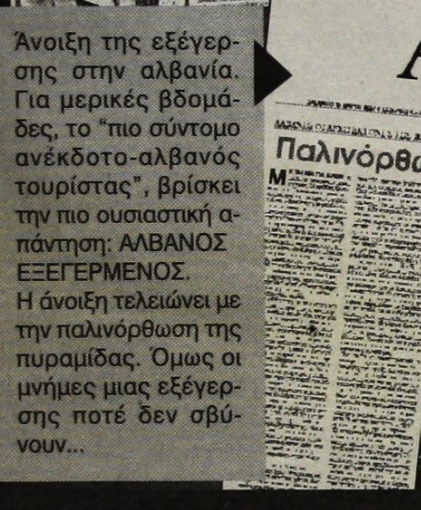

Πέμπτη 17 Απρίλη 1997. Αθώνεται ο μπάτσος Λαγογιάννης, δολοφόνος του Θεωρή Γιάκα.

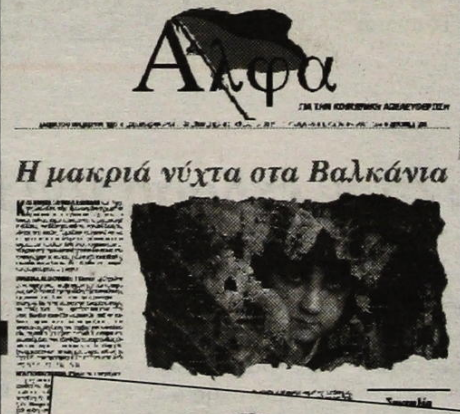

Από τις 27 Ιούλη ως τις 3 Αυγούστου πραγματοποιείται σε 5 διαφορετικά σημεία της Ισπανίας η δεύτερη διηπειρωτική συνάντηση για την ανθρωπότητα κι ενάντια στο νεοφιλελευθερισμό με συμμετοχή 4.000 ανθρώπων από 50 χώρες από όλες τις ηπείρους του πλανήτη Γη.

Κυριακή 28 Σεπτεμβρίου 1997: Συμμορία φασιστοειδών πυρπολεί το στέκι άνω/κάτω Πατησίων. Η ωριμότητα του "χώρου" καθορίζει τις αντιδράσεις του...

Η Ελλάδα των απασχολήσιμων... Ανάληψη των ολυμπιακών, ανάληψη νέων ρόλων μετά τη διαβαλκανική, διαρκής "εναλλαγή" από τον εθνικισμό των ελληναράδων στον κοσμοπολιτισμό του κεφαλαίου, ο ΣΕΒ ορίζει τη "νομιμοποίηση" των οικονομικών μεταναστών, τα υπηρεσιακά συνεχίζουν να εκπυρσοκροτούν στα σύνορα και αλλού, οι τοξικοεξαρτημένοι/ες πεθαίνουν και γίνονται πρωτοσέλιδα-κοινωνικές εκπομπές-προοδευτικές προτάσεις, παράλληλα με τον τηλεπολιτό ρέει και η αυτοκριτική του, αρχίζει η εφαρμογή της Σένγκεν, εισαγγελείς σε ρόλο παιδονόμων, κάποια χωριά στη χαλκιδική διαλέγουν το δρόμο της αντίστασης...

Ελεύθερος ο Γιώργος Μπαλάφας!!!

Το Δεκέμβριο, στη παγκόσμια διάσκεψη για το κλίμα του Κιότο, οι εκπρόσωποι των κυβερνήσεων επαναβεβαιώνουν πως το κέρδος είναι σημαντικότερο από τη ζωή.

ΠΑΛΙΑ ΦΥΛΛΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ ΥΠΑΡΧΟΥΝ: • ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ, ΣΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ "ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ" (Τηλ: 38.02.040), "ΔΙΕΘΝΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ" (Τηλ: 36.08.635), ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ. (ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΧΤΑ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ 7.00-10.00μ.). • ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΤΗΣ VILLA ΒΑΡΒΑΡΑ (Κρίστου 7, Πλ. Κουλέ Καφέ, Άνω Πόλη) ΚΑΙ ΣΤΟ ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ "ΝΑΥΤΙΛΟΣ" (Πατριάρχου Ιωακείμ 13, τηλ: 257.364) ΓΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΥΠΑΡΧΕΙ Ο ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ 118/343601-22 ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ

Έρχεται εξέγερση πανεκπαιδευτική;

Την Παρασκευή 12 Δεκεμβρίου, μετά από τέσσερις μήνες αμύχανων ή αποσπασματικών αντιδράσεων, συναντήθηκαν στο κέντρο της Αθήνας πάνω από 6000 άτομα. Μαθητές και φοιτητές, από καταλήψεις ή όχι, αδιόριστοι εκπαιδευτικοί και άνεργοι. Ήταν απρόσμενο ακόμα και για τους πιο αισιόδοξους. Μία πρώτη αφορμή για τη συρροή όλων αυτών ήταν το χτύπημα της προηγούμενης πορείας στις 5 Δεκεμβρίου. Ένα επιπλέον κίνητρο ήταν η πλήθυνση των καταλήψεων. Όλες οι σχολές του Πολυτεχνείου, το Φυσικό, η Γεωπονική, η ΑΣΟΕΕ, η Βιομηχανική, η Φιλοσοφική, το ΜΙΘΕ και άλλες σχολές στην Αθήνα, καθώς και στην Ξάνθη, την Κομοτηνή, τα Γιάννινα, την Πάτρα έχουν όλον αυτόν τον καιρό διαρκείς ή, τουλάχιστον, κυλιόμενες καταλήψεις. Επίσης σε κατάληψη βρίσκονται σχολεία κυρίως τεχνικά και νυχτερινά (που οι μαθητές τους βιώνουν πιο άμεσα την επισφαλή πραγματικότητα του απασχολήσιμου, του μαύρου εργάτη ή του ανειδίκευτου), καθώς και πολυκλαδικά και γενικά.

Όλοι αυτοί, στις 12 Δεκεμβρίου, απέδειξαν πόσο λίγο ευσταθούν οι ισχυρισμοί ότι η αναταραχή στον χώρο της παιδείας υποκινείται από μικρές μειοψηφίες.

Παρά την αρχική διαβεβαίωσή της, η αστυνομία επιχείρησε, για άλλη μια φορά, να κυκλώσει την πορεία... δεν διέθετε, ωστόσο, αρκετές διμοιρίες ΜΑΤ και, έτσι, περιορίστηκε στα μπλοκ που θεώρησε πιο επικίνδυνα.

Ο απόηχος της πολυπληθούς διαδήλωσης, για μια ακόμα φορά, σκιάστηκε από τα γνωστά δημοσιογραφικά σενάρια: ενώ ο "Σκάι" μετέδιδε "το κάψιμο ενός Βαν και το σπάσιμο τραπεζών", αποδίδοντας το "σε κουκουλοφόρους που βρήκαν καταφύγιο στην πορεία", εφημερίδες όπως η "Αυγή" σχεδόν συνέχιζαν την ίδια πορεία "επειδή απομόνωσε τους κουκουλοφόρους". Και στις δύο εκδοχές η μαζική πορεία μπήκε σε δεύτερη μοίρα σαν είδηση. Κοινή συνιστώσα η έμμεση προτροπή προς κάθε διαδηλωτή να μην ξεφεύγει από επιβεβλημένα πλαίσια.

Έρχεται;

Εδώ και αρκετό διάστημα υπάρχει μια νέα κατάσταση στο χώρο της εκπαίδευσης με δεδομένη τη μεταρρύθμιση Αρσένη. Για το βάθος της μεταρρύθμισης που επιχειρείται, για την πλήρη ευθυγράμμιση της εκπαίδευσης με κρι-

σιμες οικονομικές επιλογές, είναι ενδεικτικό το γεγονός ότι ανάλογες αλλαγές επιχειρούνται σε όλη την Ευρώπη και έξω από αυτή, πράγμα που συναντά μεγάλες αντιδράσεις από μέρους φοιτητών και μαθητών. Για παράδειγμα, "περισσότερα από 100 πανεπιστήμια και όλο και πιο πολλά σχολεία στη Γερμανία βρίσκονται τον τελευταίο καιρό σε κινητοποιήσεις", σύμφωνα με κείμενο που δημοσιεύουμε στη στήλη της αλληλογραφίας.

Και ενώ οι καταλήψεις πληθαίνουν είναι αλήθεια πως έχουν τις αδυναμίες τους. Πως δεν συνιστούν ακόμα σοβαρή απειλή για τα σχέδια της κυβέρνησης. Κατ' αρχήν κάποιες απ' αυτές σε σχολεία και σχολές δεν είναι αρκετά μαζικές. Επιπλέον μοιάζουν - σχεδόν όλες - να έχουν εγκλωβιστεί στη συντεχνιακή λογική που περιορίζει τον αγώνα σε επιμέρους διεκδικήσεις μαθητών, φοιτητών κ.ο.κ. Και δυστυχώς, κυριαρχούν σχεδόν παντού οι μικροοργανώσεις που βλέπουν το κίνημα σαν ε-

φελτήριο για την πολιτική τους. Ενώ είναι σίγουρο πως στην κρίσιμη στιγμή της σύγκρουσης θα κάνουν πίσω. Απόδειξη γι' αυτό είναι τα συντονιστικά-φαντάσματα που δεν ξεφεύγουν από το επίπεδο "κοινοβουλίων" της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς.

Το ερώτημα σε τέτοιες συνθήκες είναι αν πρωτεύει ο συντονισμός ή η συνένωση αυτών που νοιώθουν ότι υπάρχει λόγος να αγωνιστούν. Είναι αλήθεια πως η επιτυχία ενός αγώνα δεν κρίνεται μόνο από το αν φέρνει αποτελέσματα, αλλά και από το πως επιχειρεί να φτάσει σε αυτά, δηλαδή, από το αν είναι αυτοργανωμένος ή χειραγωγούμενος. Βέβαια, στην περίπτωση του νόμου για την εκπαίδευση, οι αλλαγές που προωθούνται είναι τόσο βαθιές, ώστε είναι αδύνατη η ματαίωση της εφαρμογής του χωρίς το ξεπέρασμα των διαχωρισμών μεταξύ αυτών που αφορά.

B.E.

ΠΑΛΙ ΣΤΗΝ ΞΕΦΤΙΛΑ

24ωρη απεργία της ΓΣΕΕ

Απελπισία για την πλειοψηφία των εργαζομένων, οργή και αγανάκτηση για μερικούς από αυτούς είναι τα συναισθήματα που προκαλεί πλέον η κάθε απόφαση και κινητοποίηση της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας. Τη μέρα που αρχίζει η συζήτηση του πιο σκληρού προϋπολογισμού των τελευταίων δεκαετιών, η Γ.Σ.Ε.Ε. αποφασίζει να απαντήσει με μία 24ωρη πανεργατική (!) απεργία. Σε μια εποχή που η δικτατορία της οικονομικής και πολιτικής ελίτ θριαμβεύει και απειλεί όλους τους τομείς της ζωής μας και το ένα τρίτο του πληθυσμού οδηγείται με γοργούς ρυθμούς κάτω από τα όρια της φτώχειας, η συνδικαλιστική ηγεσία αρκείται σε μια απάντηση συμβολικού χαρακτήρα.

Ο λόγος για την προχθεσινή απεργία που κύρηξαν Γ.Σ.Ε.Ε. - Α.Δ.Ε.Δ.Υ και έμοιαζε με απεισόδιο της τηλεοπτικής σειράς "Λάμψη". Γνωστές από την αρχή οι προθέσεις των πρωταγωνιστών, προβλέψιμο και το φινάλε. Μικρή συμμετοχή του κόσμου, λόγοι στο κενό και για πρώτη φορά μπλόκ αστυνομικών στην πορεία ήταν τα χαρακτηριστικά της συγκέντρωσης.

Η λογική και η πρακτική της Γ.Σ.Ε.Ε. βρίσκονται πολύ μακριά από τις ανάγκες του κόσμου. Το πλαίσιο των κινητοποιήσεων δε μπορεί να ξεφύγει ούτε από το γενικότερο εκσυγχρονιστικό κλίμα ούτε από τις εντολές της ευρωπαϊκής ένωσης. Οι επιθυμίες της κυβέρνησης είναι και πόθοι των εργατοπατέρων.

Ποιά σχέση μπορούν να έχουν οι διαπιστώσεις και οι θέσεις μιας χούφτας γραφειοκρατών με τις ανησυχίες και την τύχη των εργαζομένων. Ποιά σχέση μπορεί να έχει η άνηση της εθνικής οικονομίας, η αύξηση της παραγωγικότητας ή συνεχής κατάρτιση με το μέλλον των περισσότερων στρωμάτων της κοινωνίας.

Οι επαγγελματίες του συνδικαλισμού μοχθούν να υλοποιήσουν το πρόγραμμα της ταχικής συνεργασίας μέσω του περιβόητου κοινωνικού διαλόγου ή του "συμφώνου εμπιστοσύνης προς το 2000". Η πολιτική τους είναι η στήριξη των κυβερνητικών επιλογών εδώ και χρόνια. Άλλωστε, πριν τον κοινωνικό διάλογο υπήρχαν οι συμφωνίες για "εργασιακή ειρήνη" σε περιόδους λιτότητας. Οι εσωτερικές διαφωνίες και η "αριστερή" αντιπολίτευση λειτουργούν σαν άλλοθι και μάλιστα με τον πιο χυδαίο τρόπο. Η ίδια αντιπολίτευση (οι επιρροές του Κ.Κ.Ε) είναι αυτή που νομιμοποιεί με τις επιλογές της Γ.Σ.Ε.Ε. και αυτή που λειτουργεί πυροσβεστικά σε κινητοποιήσεις που ξεφεύγουν από τα ρεφορμιστικά της όρια. Οι συγκεκριμένες συνδικαλιστικές παρατάξεις ήταν αυτές που φρόντισαν ώστε να μην συνδεθούν την κατάλληλη στιγμή τα μέτωπα που ανοίγονταν στην κοινωνία και να δώσουν στους αγώνες μια άλλη προοπτική.

Δεν είναι ανίκανοι είναι επικίνδυνοι

Τη στιγμή που καταπατούνται τα στοιχειώδη δικαιώματα των εργαζομένων, αλλάζει η φύση της εργασίας, ανατρέπονται τα κεκτημένα και μπαίνει ως όριο συνταξιοδότησης ο θάνατος, η ΓΣΕΕ σέρνεται σε διαλόγους απαιτώντας ψίχουλα.

Η στάση της μόνο εγκληματική μπορεί να χαρακτηριστεί και αυτό έχει γίνει πλέον κατανοητό από τη μεγάλη μερίδα των εργαζομένων. Η αξιοπιστία προς τα σωματεία, που αποτελούν πλέον τον προθάλαμο των αυριανών επαγγελματιών της πολιτικής και του τυχοδιωκτισμού, έχει χαθεί. Το τέλος της νεκρής συνδικαλιστικής εποχής έφτασε. Το μέλλον ανήκει στους ίδιους τους εργαζόμενους.

T.X.

ΟΛΑ ΤΑ ΣΤΡΑΤΗΓΕΙΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΑ

Προσδεθείτε, αγαπητοί μου... Αυτή η χώρα έχει, επίσημα πλέον, μετά από μια δεκαετίαχρονη πορεία σκοτεινών συζητήσεων, διαβουλεύσεων και σχεδίων επί χάρτου, μόνιμους προστάτες. Κυριλέ κατακτητές. ΝΑΤΟϊκούς τρομοκράτες. Τι κι αν το Σύμφωνο της Βαρσοβίας κατέληξε στον τενεκέ της Ιστορίας και η Σοβιετική Δυναστεία έγινε θρύψαλα και θύμηση; Ένας άξιος μνηστής της νομιμότητας εύκολα πάντα ανακαλύπτει τους κακούς. Άραβες, μετανάστες, εξεγερμένοι. Πάντα θερίζεις αυτό που θα σπείρεις. Νάπολη, Λάρισα, Σμύρνη. Ή αλλιώς, μια σιδηρά Νότια Πτέρυγα μιας θωρακισμένης Ευρώπης-υποκόμη των Αμερικανών. Η Κεντρική Διεύθυνση, φυσικά, στη Νάπολη μια που στο παρελθόν επέδειξε με επιδεξιότητα τις λαμπρές της ικανότητες, τόσο στο εσωτερικό της Ιταλίας όσο και στο Λυβικό έδαφος με μικροεπεμβάσεις-φωτοβολίδες. Μια Νάπολη τόσο ξένη απ' αυτό που ήταν, τόσο άγνωστη στους ίδιους της τους κατοίκους.

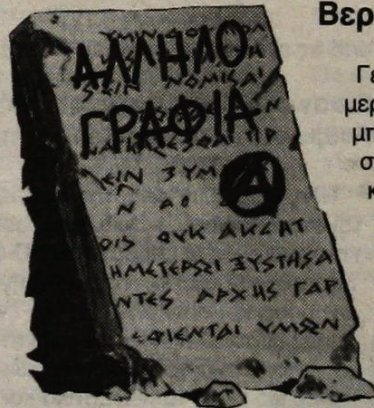
Αυτό το λαμπρό παράδειγμα καλείτε να ακολουθήσει η Λάρισα κι η Σμύρνη. Η οριστική μεταμόρφωση σε κυψέλες τρομοκρατίας. Προσδεθείτε αγαπημένοι μου! Η ανεξαρτησία, ούτε υπήρξε ούτε θα υπάρξει, αν τα πράγματα συνεχίσουν να κυλάνε έτσι. Ακούστε την κυνική απολογία του Υπουργού Άμυνας-νόμιμης επίθεσης στους καταπιεσμένους... "Το Στρατηγείο εξασφαλίζει την ισότιμη συμμετοχή της Ελλάδας σ' όλες τις λειτουργίες της Βορειοατλαντικής Συμμαχίας", δήλωσε συνοψίζοντας τα θαύματα που θ' αντικρίσουμε. Κοιτάξτε τους πατριδοκάπηλους τιμητές που συρρέουν κατά δεκάδες, ξερνώντας εθνικιστική υστερία! Ψεύτικες ειδήσεις κι αντιτουρκική προπαγάνδα το ρεπερτόριό τους. Δες τον σημαιοφόρο τους, τον Γεράσιμο τον Αρσένη, με τι περίσσιο τυχοδιωκτισμό ελίσσεται στα μονοπάτια της πολιτικής. Λες και δεν ήταν αυτός ο ίδιος, ο αλήτης, το 1995 και με την ιδιότητα του Υπουργού Άμυνας που υπέγραφε εγκρίνοντας το κονδύλι για την έναρξη των έργων στο Κουτσόχερο, χώρου εγκατάστασης του Αεροπορικού Στρατηγείου, γνωστού και με την κωδική ονομασία CARS (εφημερίδα "Ημερήσιος Κήρυκας", 9/12/97). Δες τι είδους συνάφι συσπείρωσε γύρω του. Καμμένοι και Παπαθεμελίδες, ωσάν ταχυδακτυλουργοί, εμφανίζουν τον Τούρκο για να μην φανερωθεί ο Αμερικάνος. Πατριώτες της υποτέλειας. Λοχαγοί της παγκόσμιας κυριαρχίας. Ψεύτες και καθάρματα. Τι σύναξη διαβόλων! Άκου... Επί δεκαετία χρόνια ένα συρφετό από πολιτικούς, κοινωνιολόγους, πολεοδόμους και δημοσιογράφους, προετοιμάζονταν γι' αυτό το θαύμα. Μέσα σ' ένα τόσο παρατεταμένο χρονικό διάστημα τα αποτελέσματα ήταν περίσσια γι' αυτούς. Αλμυρός-Στεφανοβίκιο, Λάρισα, Τίρναβος, Κουτσόχερο. Ένα σύνολο συγκοινωνούντων κέντρων, προκεχωρημένων θυλάκων κυριαρχίας, μια μηχανή τρομοκρατίας. Ποτέ άλλοτε η Θεσσαλία δεν είχε αυτή την όψη, ποτέ άλλοτε η κάτοικός της δεν αγνοούσαν αυτή την όψη τόσο απελπιστικά... ποτέ άλλοτε ο επαναστατικός διεθνισμός δεν έθετε τόσο επιτακτικά τους όρους του.

Η νέα περίοδος που θα ακολουθούσε θα 'φερνε μαζί της μια νέα κριτική με απόλυτη αντικρατική θωριά που θα πρόβαλε έναν νέο ήλιο άδυτο, ήλιο για όλα τα χρόνια!

HORSES - 9 Δεκεμβρίου 1997

Υ.Γ. Ευχαριστούμε τους συντρόφους του Ηρακλείου για το υπέροχο Φθινόπωρο που μας χάρισαν!

Βερολίνο, 16/12/97

Γεια σας φίλοι! Χαιρετισμούς από το μερικά κατελημμένο πανεπιστήμιο Χούμπολτ. Όπως ίσως γνωρίζεται, περισσότερα από 100 πανεπιστήμια και όλο και πιο πολλά σχολεία βρίσκονται σε κινητοποιήσεις στη Γερμανία. Εφόσον βασικά αντιμετωπίζουμε τις ίδιες περικοπές σε κοινωνικό, εκπαιδευτικό και πολιτιστικό επίπεδο, σε όλη την Ευρώπη - αν όχι σε ολόκληρο τον κόσμο (με διαφορές στις συνέπειες, φυσικά) - η απάντησή μας σε αυτές τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές θα έπρεπε να

βρίσκεται και αυτή σε ευρωπαϊκό, αν όχι παγκόσμιο, επίπεδο. Συνεπώς,

1) θα θέλαμε να λάβουμε πληροφορίες για το σπουδαστικό κίνημα και για τις κινητοποιήσεις ή τις καταλήψεις πανεπιστημίων στην Ελλάδα
2) θέλουμε να σας πληροφορήσουμε ότι από τις 8 ως και τις 11 του Γενάρη θα γίνει σπουδαστικό συνέδριο-βάσης όλων των πανεπιστημίων και των σχολείων που βρίσκονται σε κινητοποιήσεις στη Γερμανία (σχεδόν όλα τα πανεπιστήμια και τελευταία πολλά σχολεία) και, ελπίζουμε, από μερικές άλλες ευρωπαϊκές χώρες. Θα λάβει χώρα στο Βερολίνο στο Τεχνικό Πανεπιστήμιο και στο πανεπιστήμιο Χούμπολτ. Θα θέλαμε να καλέσουμε και μερικούς δραστήριους σπουδαστές από την Ελλάδα! Σας παρακαλούμε στείλετε ένα φαξ ή ένα E-Mail για να μας απαντήσετε όσο το δυνατό πιο γρήγορα!

Σας ευχαριστούμε,
Διεθνιστική ομάδα του πανεπιστημίου Χούμπολτ
c/o ReferentInnenrat der HUB
Unter den Linden 6
10099 Berlin
Tel: (030) 2093-2603/2614
Fax: (030) 2093-2396
e-mail: refrat@rz.hu-berlin.de
Internet: www2.hu-berlin.de/studiw/refrat/

Αλφα
ΕΤΟΣ 3ο ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 115

ΕΚΔΟΤΗΣ: "ΑΛΦΑ" Α.Μ.Κ.
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΕΚΔΟΣΗΣ: ΝΙΚΟΣ ΓΑΤΣΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45
Τα γραφεία είναι ανοιχτά κάθε Πέμπτη
7.00-10.00μ.μ.
ΤΗΛ. - FAX: (01) 64.58.112
E-mail: alfanarc@compulink.gr
ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τ.Θ. 31809
Τ.Κ. 100 35
ΑΘΗΝΑ

ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΟ ΣΤΕΚΙ ΝΕΑΠΟΛΗΣ ΕΞΑΡΧΕΙΩΝ

Άλλη μια εστία αντίστασης

Εν έτει 1997 και ενώ σε όλη την Ελλάδα έχουν αρχίσει να δημιουργούνται Αυτοδιαχειριζόμενοι Χώροι Αντίστασης και Ανατροπής, ένα ακόμα στέκι ξεκίνησε τη λειτουργία του στο κέντρο της Αθήνας. Το Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι Νεάπολης Εξαρχείων δημοσιοποιεί την ύπαρξή του και προσδοκεί να αποτελέσει πόλο έλξης για τους αγωνιζόμενους ανθρώπους καθώς και κέντρο αντιπληροφόρησης ενάντια σε κάθε είδους εξουσία και ιεραρχία. Προωθώντας τις συλλογικές αυτοοργανωμένες κινήσεις φιλοδοξεί να αγωνιστεί και να γίνει εφελτήριο ενάντια στους μηχανισμούς καταστολής στο στρατό, τα κόμματα, το ρατσισμό και τον εκφασισμό της καθημερινής ζωής όπως και τόσα άλλα που προωθούν και διαιωνίζουν τον "πολιτισμό" της εκμετάλλευσης. Η προσπάθεια των ανθρώπων που ένωσαν την ανάγκη να δημιουργήσουν ένα αυτοδιαχειριζόμενο χώρο στην Αθήνα ήταν μεγάλη και επίμονη. Αρχική επιδίωξη των συντρόφων του στεκιού ήταν ο χώρος που θα στεγάσει τις δραστηριότητες και το λόγω τους να είναι κατελλημένο. Γίνανε συνελεύσεις και επιλέχθηκαν κάποια εγκατελλλημένα κτίρια. Στην πρώτη προσπάθεια (σε ένα κτίριο κοντά στο Λυκαβηττό) μετά την είσοδο των νέων συντρόφων και συντροφισσών και αφού άρχισαν τον καθαρισμό του κατέφθασαν μέσα σε 10 λεπτά τρεις κλούβες με διμοιρίες ΕΚΑΜ (χακίδες), μία διμοιρία μπερεδάκιδων, κάμποσοι ασφαλίτες και ζητάδες! Ο αστυνομικός στρατός αφού περικύκλωσε τους καταληψίες μέσω α-

πειλών τους οδήγησε στη Γενική Ασφάλεια για τα περαιτέρω (αποτυπώματα, φωτογραφίες και άφθονος τσαμπουκάς).

Παρόλη την πρωτόφανη καταστολή οι σύντροφοι ξαναεπιχείρησαν κατάληψη μετά από κάποιες μέρες σε εγκατελλλειμένο κτίριο στη Νεάπολη. Η ιστορία διαδραματίστηκε περίπου παρόμοια. Έξω από το κτίριο έφτασε ο διοικητής του πέμπτου τμήματος Εξαρχείων μαζί με τα πρωτοπαλήκαρά του. Οι σύντροφοι και οι συντρόφισσες που είχαν οχυρωθεί αρνούμενοι να βγουν, έδωσαν στο Διοικητή να καταλάβει ότι η εκκένωση του κτιρίου θα έχει κάποιο κόστος. Και ενώ οι μπάτσοι έδωσαν διορία αποχώρησης από το κτίριο από το πουθενά φανερώθηκε ένα ζευγάρι ηλικιωμένων που αποδείχθηκαν ιδιοκτήτες του κτιρίου. Με ένα πιο διπλωματικό τρόπο επίλυσης του θέματος και ύστερα από άκαρπες και αδιέξοδες συνομιλίες με τους ιδιοκτήτες, οι καταληψίες αποχώρησαν. Στις προσπάθειες αυτές πρέπει να τονιστούν τα εξής: η πολλή καλή αντιμετώπιση που είχαν οι καταληψίες από τις γειτονιές και στις δύο περιπτώσεις όπως και η αυτεπάγγελτη και σε χρόνο ρεκόρ κινητοποίηση της Αστυνομίας χωρίς να έχει προηγηθεί μήνυση από κανένα ιδιοκτήτη.

Ύστερα από τις δύο αυτές προσπάθειες και αφού ερευνήθηκαν και άλλα σπίτια επιλέχθηκε τελικά η λύση του ενοικίου και οι σύντροφοι κατέληξαν στο σημερινό χώρο. Ο χώρος του Αυτοδιαχειριζόμενου Στεκιού περιλαμβάνει δανειστική βιβλιοθήκη με περισσότε-

ρα από 120 βιβλία, βιβλιοπωλείο και καφενείο. Το όργανο αποφάσεων είναι η Γενική Συνέλευση που είναι ανοικτή σε οποιονδήποτε θέλει να συμμετάσχει φτάνει βέβαια να βοηθά στη συντήρηση και λειτουργία του χώρου. Ήδη τη γενική συνέλευση την πλασιώνουν αρκετά άτομα και ο αριθμός συμμετεχόντων συνέχεια αυξάνεται. Αρκετός κόσμος έρχεται στο στέκι και αρκετά σχέδια και προοπτικές βρίσκονται σε εξέλιξη. Η μοναδική δραστηριότητα που ανέλαβε το Στέκι μέχρι στιγμής (πριν ανοίξει) ήταν η οργάνωση πορείας προς το President. Οι προοπτικές του εγχειρήματος είναι μεγάλες και η παρουσία αρκετού κόσμου με διάθεση συμμετοχής γεννά πολλή αισιοδοξία για το μέλλον. Καθήκον όλων μας είναι οι αυτοδιαχειριζόμενοι χώροι με απελευθερωτικά προτάγματα να έχουν τη στήριξη μας.

Το αυτοδιαχειριζόμενο στέκι θα το βρείτε στη διεύθυνση Ιπποκράτους και Θεσσαλού 2 (όπως μπαίνουμε στην Ιπποκράτους από τη λεωφόρο Αλεξάνδρας ένα κάθετο στενό με σκαλιά από αριστερά). Λειτουργεί καθημερινές 6.00-12.00 μ.μ. και Σαββατοκύριακο 11.30 π.μ.-2.00 μ.μ. και 6.00-12.00 μ.μ..

Υ.Γ.: Όσοι σύντροφοι μένουν στα Πατήσια και ενδιαφέρονται για τη δημιουργία τοπικής ομάδας ασ κάνουν βόλτα από το Στέκι τη Δευτέρα 8.00 μ.μ.

Γ.Καλ.

Επιστημονική έρευνα για τον Άγιο Βασίλη...

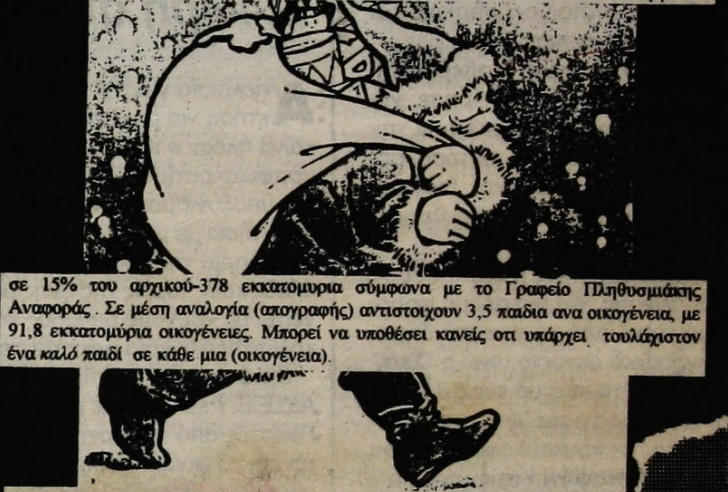
χωρίς φαγητό κ.λπ. Αυτό σημαίνει ότι το έλκηθρο του Αη Βασίλη κινείται με 650 μίλια το δευτερόλεπτο, 3000 φορές την ταχύτητα του ήχου. Για τους σκοπούς της σύγκρισης, το πιο γρήγορο όχημα στη γη που έφτιαξε ο άνθρωπος, το πειραματικό διαστημικό σκάφος "Ulysses" κινείται με μέγιστη ταχύτητα 27,4 μίλια το δευτερόλεπτο-ένας συμβατικός τάρανδος μπορεί να τρέξει με 15 μίλια την ώρα, το πολύ.

4. Το φορτίο του ελκήθρου προσθέτει άλλο ένα ενδιαφέρον στοιχείο. Υποθέτοντας ότι κάθε παιδί δεν παίρνει τίποτα παραπάνω από ένα μεσαίου μεγέθους Lego σετ (0,908 kg-περίπου ένα κιλό) το έλκηθρο μεταφέρει 321.300 τόνους, χωρίς τον Αη Βασίλη, ο οποίος πάντοτε περιγράφεται ως υπέρβαρος. Στο έδαφος, ένας συμβατικός τάρανδος δεν μπορεί να τραβήξει περισσότερο από 150 κιλά. Ακόμη και αν αποδεχόμασταν ότι οι "ιπτάμενοι τάρανδοι" (βλ. 1ο θέμα) μπορούν να τραβήξουν 10 ΦΟΡΕΣ τη συνηθισμένη ποσότητα, δεν μπορούμε να κάνουμε τη δουλειά με οκτώεννιά. Χρειαζόμαστε 214.000 τάρανδους. Αυτό αυξάνει το φορτίο, χωρίς να υπολογίσουμε το βάρος του ελκήθρου, στους 353.430 τό-

1. Κανένα γνωστό είδος τάρανδου δεν μπορεί να πετάξει. Όμως υπάρχουν 300.000 είδη ζωντανών οργανισμών τα οποία δεν έχουν ακόμη ταξινομηθεί και παρόλο που τα περισσότερα από αυτά είναι έντομα και μικροοργανισμοί, αυτό δεν αποκλείει ΕΝΤΕΛΩΣ την ύπαρξη ιπτάμενων τάρανδων, τους οποίους μόνο ο Αη Βασίλης έχει δει.

2. Υπάρχουν 2 δισεκατομμύρια παιδιά (άτομα κάτω των 18 ετών) σε όλο τον κόσμο. ΟΜΩΣ εφόσον ο Αη Βασίλης δεν (φαίνεται να) αναλαμβάνει τα παιδιά μουσουλμάνων, Ινδουιστών, Εβραίων και Βουδιστών, αυτό μειώνει το συνολικό έργο του

2. Υπάρχουν 2 δισεκατομμύρια παιδιά (άτομα κάτω των 18) σε όλο τον κόσμο. ΟΜΩΣ εφόσον ο Αη Βασίλης δεν (φαίνεται να) αναλαμβάνει τα παιδιά μουσουλμάνων, Ινδουιστών, Εβραίων και Βουδιστών, αυτό μειώνει το συνολικό έργο του

σε 15% του αρχικού-378 εκατομμύρια σύμφωνα με το Γραφείο Πληθυσμιακής Αναφοράς. Σε μέση αναλογία (απογραφής) αντιστοιχούν 3,5 παιδιά ανά οικογένεια, με 91,8 εκατομμύρια οικογένειες. Μπορεί να υποθέσει κανείς ότι υπάρχει τουλάχιστον ένα καλό παιδί σε κάθε μια (οικογένεια).

έργο του σε 15% του αρχικού (378 εκατομμύρια σύμφωνα με το Γραφείο Πληθυσμιακής Αναφοράς). Σε μέση αναλογία (απογραφής) αντιστοιχούν 3,5 παιδιά ανά οικογένεια, με 91,8 εκατομμύρια οικογένειες. Μπορεί να υποθέσει κανείς ότι υπάρχει τουλάχιστον ένα καλό παιδί σε κάθε μία (οικογένεια).

3. Ο Αη Βασίλης έχει στη διάθεσή του 31 χριστουγεννιάτικες ώρες χάρη στις διαφορετικές χρονολογίες και την περιστροφή της γης, υποθέτοντας ότι ταξιδεύει από την Ανατολή προς τη Δύση (που μοιάζει λογικό). Αυτό σημαίνει 822,6 επισκέψεις ανά δευτερόλεπτο. Δηλαδή για κάθε χριστιανική οικογένεια με καλά παιδιά, ο Αη Βασίλης έχει ένα χιλιοστό του δευτερολέπτου για να παρκάρει, να κατέβει από το έλκηθρο, να μπει μέσα από την καμινάδα, να γεμίσει τις κάλτσες, να διανέμει τα υπόλοιπα δώρα κάτω από το δέντρο, να φάει ό,τι γλυκό του έχουν αφήσει, να ξαναβεί απ' την καμινάδα, να ανέβει στο έλκηθρο και να προχωρήσει στο επόμενο σπίτι. Υποθέτοντας ότι κάθε μια από αυτές τις 91,8 εκατομμύρια στάσεις είναι ίσα κατανεμημένες πάνω στη γη (το οποίο γνωρίζουμε ότι δεν ευσταθεί, αλλά για τους σκοπούς των υπολογισμών μας το δεχόμαστε) μιλάμε για 0,78 μίλια ανά σπίτι, ένα συνολικό ταξίδι 75 με 75μισεκατομμύρια μίλια, χωρίς να μετρήσουμε στάσεις για να κάνει ό,τι συνήθως όλοι κάνουμε τουλάχιστον μια φορά μέσα σε 31 ώρες,

νους. Για τους σκοπούς της σύγκρισης και πάλι, αυτό είναι... τέσσερις φορές το βάρος της βασίλισσας Ελισάβετ.

5. 353.000 τόννοι ταξιδεύοντας με 650 μίλια το δευτερόλεπτο δημιουργούν τεράστια αντίσταση του αέρα - αυτό θα αυξήσει τη θερμοκρασία του τάρανδου με τον ίδιο τρόπο που ένα διαστημόπλοιο ξαναμαθαίνει στην ατμόσφαιρα της γης. Το πρώτο ζευγάρι τάρανδων θα απορροφήσει 14,3 φορές ΠΕΝΤΑΚΙΣ εκατομμύρια Joules ενέργειας ανά δευτερόλεπτο το καθένα. Με λίγα λόγια, θα γίνουν παρανάλωμα του πυρός σχεδόν αυτοστιγμεί, εκθέτοντας τον πίσω τάρανδο και δημιουργώντας εκκωφαντικές εκρήξεις στο πέρασμά τους. Ολόκληρη η ομάδα των τάρανδων θα εξατμιστεί εντός 4,26 χιλιοστών του δευτερολέπτου. Ο Αη Βασίλης εν τω μεταξύ θα εκτεθεί σε εξωκεντρικές δυνάμεις 17500,06 φορές μεγαλύτερες από τη βαρύτητα. Ένας 250κιλος Αη Βασίλης (ο οποίος φαίνεται γελοία λεπτός) θα καρφωνόταν στο πίσω μέρος του ελκήθρου με δύναμη 2.157.507,5 κιλών.

Συμπεραίνοντας, αν ο Αη Βασίλης έφερνε κάποτε δώρα τα Χριστούγεννα, τώρα είναι νεκρός.

(Αναδημοσίευση από το περιοδικό "Ξυλοκόποι της Ερήμου", τσεκουριά 0)

Κυκλοφόρησαν

(από τις εκδόσεις Ελεύθερος Τύπος)

Εισαγωγή στην Κατανοητική Φιλοσοφία, Η περιπέτεια της Ανθρώπινης Χειραφέτησης, Αλέξης Καρπούζος

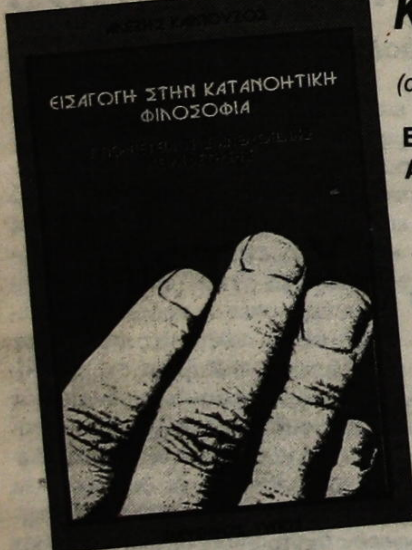
Ήδη, και ενώ παρέρχεται ο 20ος αιώνας, η φιλοσοφική σκέψη βρίσκεται στο κρισιμότερο ίσως σταυροδρόμι της ιστορίας της. Δύο δρόμοι ξεκουλουριάζονται μπροστά της: Ο ένας είναι αυτός της ακροτελεύτιας αποσύνθεσής της. Αυτός που οδηγεί προς τον απόλυτο δογματισμό, τον ανομοιογενή συγκρητισμό και, εντέλει, στον σύγχρονο απόλυτο ιρρασιοναλισμό. Ο άλλος προασανατολίζει, με επιτακτικό ρυθμό τον φιλοσοφικό στοχασμό του 20ου αιώνα προς τον επαναπροσδιορισμό του, τόσο ως προς τα θεωρητικά και ιδεολογικά ζητήματα που βάζει, όσο και ως προς την κριτική επεξεργασία εννοιών και μεθόδων που μετέρχεται.

Ραούλ Βανγκέμ
Ρολάν Ρουρ

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΤΟΥ ΖΑΝΤΟΣ
ρότες χωρίς αξία

ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ

Η Μουσική του Ζάντος, Νότες χωρίς Αξία, Ραούλ Βανγκέμ, Ρολάν Ρουρ

Οι περισσότεροι απ' αυτούς που μίλησαν για την ευτυχία, το έκαναν σαν να επρόκειτο για αρρώστεια.

Η καλοσύνη τρεφόταν πάντα από την κακία του κόσμου και του σώματος. Αποτίει φόρο τιμής στο κτήνος, στον δολοφόνο, στον απατεώνα, στον φανατικό, στα σκοτάδια που επιτρέπουν να λαμποκοπάει το φως της: όπριος ακολουθεί το δρόμο της, καταλήγει στο σπίτι του δράκου.

Η κοινότοπη φρίκη που το παγκόσμιο θέαμα μας παρουσιάζει καθημερινά, κρύβει μιαν άλλη φρίκη ακόμα πιο θλιβερή, αυτή του καθαυτού θεάματος που, τοποθετώντας το θεατή μεταξύ παραίτησης και αγανάκτησης, τον κάνει να τρέμει στις τέσσερις γωνιές του σύμπαντος χωρίς να εγκαταλείπει την πολυθρόνα της νοσηρής απόλαυσης.

Α) Πρώτες σημειώσεις για μερικές νέες ιδεολογίες...

Τα τελευταία χρόνια νέες ιδεολογίες έχουν ξεφυτρώσει στον ευρύτερο αντιεξουσιαστικό χώρο. Οι πιο χαρακτηριστικές από αυτές είναι εκείνες που αφορούν την "Αντι-MME" και την "Αντι-εμπορευματική" στάση. Η αναφορά στην ιδεολογία γίνεται φυσικά με τον ορισμό αυτής ως ψευδούς συνειδήσης που γεννιέται ως απέλπιδη προσπάθεια αντιδότης στο βασανιστικό αίσθημα μιας ζωής στο περιθώριο της ύπαρξης. Ένα αντίδοτο που προσπαθεί να αρνηθεί τον κόσμο του διαχωρισμού υιοθετώντας με τη σειρά του νέους διαχωρισμούς.

1. Αντι-MME

Η πρώτη ιδεολογικοποιημένη αντιμετώπιση αφορά την "Αντι-MME" στάση. Αυτή μπορεί να χωριστεί σε δύο ενότητες, την καταγγελία των δημοσιογράφων και την καταγγελία γενικότερα των media. Όσο για την πρώτη, μπορούμε να πούμε ότι γενικά ισχύει η ακόλουθη περιγραφή του Noam Chomsky (από συλλογή κειμένων των εκδόσεων "Ελευθεριακή Κουλτούρα"):

"Ερχόμαστε στην περίπτωση του μεμονωμένου δημοσιογράφου (...) Προκειμένου να προοδεύσεις πρέπει να λες συγκεκριμένα πράγματα, αυτό που θέλει ο αρχισυντάκτης, αυτό που παίρνεις από τα πάνω. Μπορείς να προσπαθήσεις να το πεις χωρίς να το πιστεύεις, αλλά τα πράγματα δεν θα λειτουργήσουν, οι άνθρωποι δεν είναι τόσο άπιοι, δεν μπορείς να ζήσεις έτσι, μόνο ένα πολύ ιδιόρρυθμο άτομο μπορεί να κάνει κάτι τέτοιο. Έτσι αρχίζεις να τα λες και πολύ σύντομα διαπιστώνεις ότι τα πιστεύεις επειδή τα λες και πολύ σύντομα είσαι μέσα στο σύστημα. Παραπέρα, υπάρχει πληθώρα αμοιβών αν μπεις μέσα (...) Σ' αυτή την περίπτωση σχεδόν δεν υπάρχουν εξαιρέσεις. Ο βαθ-

μός του ελέγχου πάνω σ' αυτό είναι εκπληκτικός". Με βάση τα παραπάνω, πρέπει πραγματικά να είσαι ένα ιδιόρρυθμο άτομο για να μην χάθείς μέσα στον κόσμο των media. Αυτές οι ιδιόρρυθμες περιπτώσεις αν υπάρχουν πρέπει να αντιμετωπίζονται ως "πράκτορες στο στρατόπεδο του εχθρού", αν και δεν πρέπει να ξεχνάμε την ευκολία με την οποία οι πράκτορες γίνονται διπλοί... Στο συγκεκριμένο ζήτημα, η ιδεολογικοποίηση έγκειται στη δαιμονοποίηση των δημοσιογράφων, ως υπεύθυνων πάνω-κάτω για τα πάντα. Και εδώ έρχεται να μας βοηθήσει το παρακάτω απόσπασμα από το "Μήνυμα στους ζωντανούς" του Βανεγκέμ (εκδ. "Ελεύθερος Τύπος"), που είναι αρκετά διαφορετικό γενικότερα ως προς την αντίθεση στα media, (που με αρκετή καθυστέρηση ανακάλυψε ο αντιεξουσιαστικός χώρος, αφού την περίοδο που αυτά αναπτυσσόταν, οι αναρχικοί ήταν μονομανώς απασχολημένοι με τους μπάτσους -σήμερα ενάντια στα media στρέφεται όχι μόνο το σύνολο της κοινωνίας αλλά και τα ίδια).

"Όταν, με τα κυκλώματά του υπερφορτισμένα από την ξέφρενη επιτάχυνση του θεάματος, το χαζοκούτι βραχυκυκλώνει, συνεχίζει την δηλητηριώδη του επίδραση μέσα από έναν παράδοξο πλάγιο δρόμο: αυτών που το πολεμούν. Ο φόβος που εμπνέει σε ανθρώπους οι οποίοι πολύ συχνά χρησιμοποιούν το κριτικό τους πνεύμα για να εξορκίσουν και να δικαιολογήσουν τον φόβο της απόλαυσης, παραφουσκώνει το μέγεθος αυτού του γίγαντα παραβλέποντας πόσο εύθραυστα είναι τα πηλίνα πόδια του. Κατεχόμενοι από την εμμονή να πολεμήσουν την βλακεία, χρησιμοποιούν όλη τους την εξυπνάδα για να αποκρούσουν βλακωδώς τα χτυπήματά της. Οι χλευασμοί τους καλύπτουν με ένα τελευταίο ένδυμα ψεύδους τον γυμνό βασι-

λιά. Δίνουν περισσότερη βαρύτητα και από τους κατασκευαστές των αφηρημένων εννοιών, ιδεολογιών, ψευδαισθήσεων, θρησκευτικών και μυστικιστικών μηρυκασμών των μέσων μαζικής ενημέρωσης, σ' αυτό το σωρό απαρχαιωμένων αξιών στον οποίο έχει συρρικνωθεί ο εμπορικός πολιτισμός, ενώ αντιμετωπίζουν σαν ασημαντότητα την δύναμη της λαχτάρας για την ζωή, που ανθίζει παντού κάτω από τα βήματά τους".

Πέρα από την ιδεολογικοποίηση της "Αντι-MME" στάσης, είναι μάλλον αυτονόητο ότι και η μη-ιδεολογική κριτική των media χωρίς μια δράση στον τομέα της αντιπληροφόρησης και της επικοινωνίας, δεν μπορεί παρά να είναι ανεπαρκής...

2. Αντι-εμπορευματικό

Ανάλογη ιδεολογικοποίηση παρατηρείται και στην λεγόμενη "αντιεμπορευματική" στάση. Μια έννοια τόσο περίπλοκη και τόσο γεμάτη με λεπτές μεταφυσικές έννοιες, όπως το εμπόρευμα, χρησιμοποιείται με εκπληκτική ευκολία, με τα γνωστά χαρακτηριστικά των ιδεολογικών διαχωρισμών που πλαισιώνουν την κάθε ιδεολογία ως ψευδή συνείδηση. Τις περισσότερες φορές η εμπορευματοποίηση ταυτίζεται με την χρηματική ανταλλαγή, παραγνωρίζοντας τις βασικές ιδιότητες του εμπορεύματος, που είναι η αποξένωση και ο διαχωρισμός. Μια κριτική που εστιάζεται στο αν κατά τη διάρκεια κάποιων κινήσεων υπάρχουν οικονομική ανταλλαγή και δεν κρίνεται αν η συγκεκριμένη κίνηση αναπαράγει την αποξένωση και το διαχωρισμό, συνεχίζει να ορίζει το εμπόρευμα ποσοτικά και όχι ποιοτικά, συνεχίζει ουσιαστικά να μιλά στη γλώσσα της οικονομίας.

Φυσικά και είναι εμπορευματική, παραδείγματός χάριν, μια συναυλία συγκέντρωσης

χρημάτων για οικονομική αλληλεγγύη. Κύρια όμως εξαίτιας του διαχωρισμού που την χαρακτηρίζει και όχι εξαιτίας της ύπαρξης εισιτηρίου (που είναι συνέπεια του διαχωρισμού και στη συνέχεια παράγοντας αναπαραγωγής του). Εξίσου εμπορευματική θα μπορούσε να είναι και μια "χωρίς αντίτιμο" συναυλία με κάποιο "επαναστατικό συγκρότημα", στο βαθμό που θα συνέχιζε να υπάρχει ιδεολογία και διαχωρισμός. Απλώς το εμπόρευμα θα ήταν διαφορετικό. Και δεν είναι τόσο η ποσοτική καταβολή αντίτιμου που χαρακτηρίζει την εμπορευματικότητα, όσο η ποιοτική καταβολή της ενσωμάτωσης της στέρησης από τη μεριά των παθητικών θεατών.

Η κίνηση του εμπορεύματος δεν είναι η μετατροπή της αξίας χρήσης σε ανταλλακτική, αλλά ο ιδεολογικός καθορισμός των αξιών της ζωής.

Μια κοινά συμφωνημένη ανταλλαγή αγαθών ή υπηρεσιών μπορεί να μην είναι ο κομμουνισμός, αλλά μπορεί να μην είναι άδικη, μπορεί να είναι εμπορική, αλλά μπορεί να μην είναι εμπορευματική. Μια διανομή ιδεολογίας, ακόμα και "χωρίς αντίτιμο", σαφώς διατηρεί το διαχωρισμό και την αποξένωση, ανήκει δηλαδή στον πυρήνα του κόσμου του εμπορεύματος, όσο και αν διαρρηγγύνει τα ιμάτιά της για το ότι αποτελεί ορκισμένο εχθρό του.

Φυσικά όλοι ονειρευόμαστε τη γενικευμένη χαριστικότητα, σε μια κοινωνία ελεύθερη από τα δεσμά του χρήματος, όπως και του πολέμου και της εξουσίας. Η χαριστικότητα όμως δεν μπορεί να γίνεται νόμος, γιατί τότε χάνει την ουσία της ύπαρξής της. Από ένα "δεν μου χρωστάς τίποτα" που μεταβάλλεται σε κριτήριο και ιδεολογικό χρεώχαρτο, είναι χίλιες φορές προτιμότερο το "οι καλοί λογαριασμοί κάνουν τους καλούς φίλους"...

Β) ...και μερικές όχι και τόσο νέες ιδέες

Η ανακάλυψη ιδεολογικών διαχωρισμών για να κρυφτεί η φτώχεια της κριτικής και η μιζέρια του κατακερματισμού δεν είναι κάτι καινούργιο. Το 1890, ενάντια σε μια παρόμοια κατάσταση (τότετα ιδεολογήματα αφορούσαν την υιοθέτηση στη μετεπαναστατική κοινωνία του κομμουνισμού ή του κολλεκτιβισμού) ο Ερρίκο Μαλατέστα έγραψε ένα κάλεσμα για μια νέα Διεθνή, όχι αποκλειστικά αναρχικών, "με ένα γενικό πρόγραμμα, που χωρίς να υποτιμά τις απόψεις κανενός και χωρίς να σταθεί τροχοπέδη σε εκείνες που θα μπορούσαν να εμφανιστούν, θα μπορούσε να μας συγκεντρώσει όλους κάτω από μια σημαία, προσφέροντας ενότητα δράσης, τώρα και κατά τη διάρκεια της επανάστασης". Καταγράφοντας την ένσταση για την αναφορά της αναμενόμενης επανάστασης, (στη θέση της οποίας δεν μπορεί παρά να τίθεται η επανάσταση της καθημερινής ζωής), αναφορά στην πολυπόθητη επανάσταση που όμως πρέπει να γίνει αντιληπτή στα χρονικά πλαίσια που γράφτηκε το

κειμένο, παραθέτουμε μερικά χρήσιμα αποσπάσματα από το κείμενο του Μαλατέστα: "Εκτός από ζητήματα ουσίας, δεν έχουμε λόγους να διασπώμαστε σε μικρές ομάδες μέσα στον πυρετό των αποφάσεων, που ποικίλουν ανάλογα με τον τόπο και τον χρόνο, να υπερβάλουμε και να λεπτολογούμε γύρω από το πως θα είναι η μελλοντική κοινωνία, της οποίας απέχουμε πολύ από το να μπορούμε να προβλέψουμε τους πόρους και τους πιθανούς συνδυασμούς (...) ως περιοριστούμε στον θεμελιώδη και ηθικό Κομμουνισμό που, αν τον εξετάσουμε προσεκτικά, θα διαπιστώσουμε πως έχει μεγαλύτερη αξία από τον τυπικό και υλικό. Αντί να εγκλωβιστούμε σε συβιλικούς ορισμούς, σχεδόν πάντα διφορούμενους, με αβέβαιη εφαρμογή, θα προτιμήσουμε να περιοριστούμε στις βασικές αρχές και θα προσπαθήσουμε να τις εμπνεύσουμε στον πληθυσμό, έτσι ώστε, όταν έρθει η ώρα να μην φιλονικούν για μια φράση ή μια διαφορά, αλλά να ξέρουν πώς θα εμπνεύσουν στη μετεπαναστατική κοινω-

νία μια κατεύθυνση σύμφωνα με τις αρχές της δικαιοσύνης, της ισότητας και της ελευθερίας".

Ο Max Nettlau, παραθέτοντας τα παραπάνω αποσπάσματα στην "Ιστορία της Αναρχίας" (εκδ. "Διεθνής Βιβλιοθήκη"), σημειώνει πως παρά τις προσπάθειες του Μαλατέστα η μεγάλη πλειοψηφία των αναρχικών "περιορίστηκε στην παθητική ασυνειδησία, στην πίστη σ' έναν αυθορμητισμό σύμφωνα με τον οποίο τα πάντα θα γίνονταν αυτόματα, στην επιθυμία να τοποθετούν τους εαυτούς τους υψηλότερα (ακόμα κι αν αυτό γινόταν αιτία της πλήρους απομόνωσής τους) και στην τάση τους να περιφρονούν σαν αναχρονιστική οποιαδήποτε απόπειρα συνένωσης. Ο Μαλατέστα δεν μπορούσε να καταλάβει πώς τόσοι αναρχικοί, που είχαν διακηρύξει την πίστη τους στην θέληση και στη λογική, δεν χρησιμοποιούσαν αυτές τις δύο δυνάμεις για να προσδώσουν στην Αναρχία αυτή την επαρκή, λογική και συνετή μορφή έκφρασης που χαρακτηρίζει

κάθε καλά προετοιμασμένη δραστηριότητα. Η αναρχία είναι στάση ζωής που οδηγεί σε τρόπους συνύπαρξης τους ανθρώπους. Η αυτονομία και η αλληλεγγύη είναι ευεργετικές για τη ζωή των ανθρώπων και περιορίζουν στο ελάχιστο την ασυνενοησία και την απώλεια των δυνάμεων".

Ως αντίδοτο στη μιζέρια της ανεπάρκειας "θέλησης και λογικής", ας περάσουμε σε ένα αποϊδεολογικοποιημένο διάλογο για ένα "γενικό πρόγραμμα" που θα μπορούσε να προσφέρει "ενότητα δράσης", στην κατεύθυνση της δημιουργίας μιας νέας διεθνούς "σύμφωνα με τις αρχές της δικαιοσύνης, της ισότητας και της ελευθερίας".

Εκδηλώσεις...

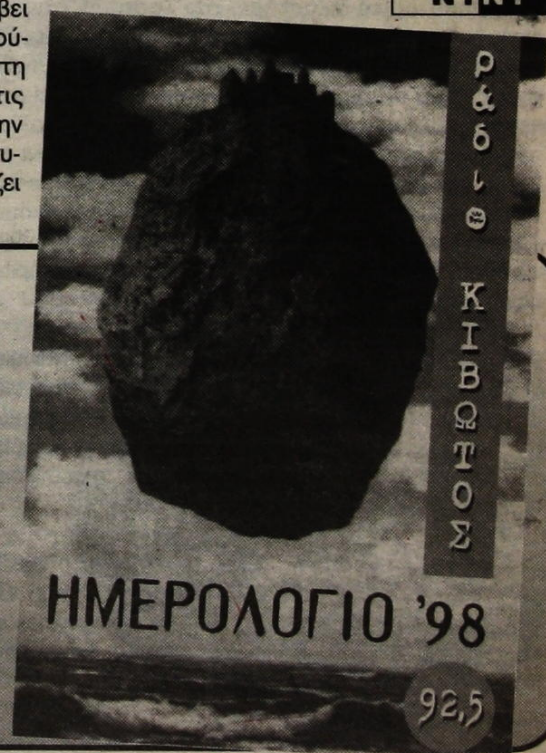
Συνεχίζεται το τριήμερο εκδηλώσεων "για τους αγώνες για την στέγη και την πόλη" που διοργανώνεται από την κατάληψη Βαρβάρα.

★ **Σήμερα, Σάββατο 20 Δεκέμβρη** θα πραγματοποιηθεί συναυλία με το μουσικό σύνολο **Οχρά Σπειροχαίτη** και ανέβασμα 3 θεατρικών αποσπασμάτων από το έργο του Ντάριο Φο **"Η μεγάλη παντομίμα"**. Στις 8.00μμ, στην κατάληψη Βαρβάρα.

★ **Αύριο, Κυριακή 21 Δεκέμβρη**, θα πραγματοποιηθεί εκδήλωση-συζήτηση με συμμετοχή καταληψιών των φοιτητικών εσίων Θεσσαλονίκης, κατοίκων των "αυθαίρετων" των Μετεώρων Πολίχνης και καταληψιών της Επταπυργίου. Στις 7.00μμ, στο αμφιθέατρο των φοιτητικών εσίων Θεσσαλονίκης.

Κυκλοφόρησε...

Από το Ράδιο-Κιβωτός κυκλοφόρησε ημερολόγιο τοίχου για το 1998. Διανέμεται σε στέκια, κοινωνικά κέντρα, καταλήψεις, καθώς και με αντι-καταβολή από το "ΑΛΦΑ", μετά από τηλεφωνική επικοινωνία κάθε Κυριακή βράδυ (8.00 με 10.00) στα γραφεία της εφημερίδας (στο 01-6458112).

Η Bayer στον κόσμο

Ινδονησία: Η ινδονησιακή οργάνωση για την προστασία των παιδιών KOMPAK, κατηγορεί την Bayer ότι οι συνθήκες εργασίας στις εγκαταστάσεις της στην Ινδονησία είναι επικίνδυνες για την υγεία, και επιπλέον ότι χρησιμοποιεί παιδιά.

Στις 4 Απριλίου του 1995, ο δικτάτορας της Ινδονησίας Σουχάρτο επισκέφτηκε τα κεντρικά γραφεία της εταιρίας στο Λεβερκούζεν, όπου είχε εγκάρδια συνάντηση με το διοικητικό συμβούλιο. Την ίδια εποχή, η KOMPAK προέσβαζε να πετύχει την υποστήριξη γερμανικών οργανώσεων, καταγγέλλοντας πως η Bayer παραβίαζε ακόμη και τους πολύ χαλαρούς ινδονησιακούς κανονισμούς ασφάλειας. Οι πληροφορίες σχετικά με την ηλικία κάποιων νεαρών εργαζόμενων παραποιούνται συστηματικά. Τα μέλη της που επισκέφθηκαν τις εγκαταστάσεις παρατήρησαν πολλές παραβιάσεις: οι εργαζόμενοι στο εργοστάσιο PT SINAR PLATACO ήταν εκτεθειμένοι σε δηλητηριώδη αέρια και υπερβολική ζέση και υγρασία. Σε όλους τους τομείς παραγωγής παραποιούνταν για προβλήματα υγείας (επίμονο βήχα, πονοκεφάλους το 95%, προβλήματα όρασης το 30%, άσθμα, δερματικά το 60%). Σύμφωνα με την έρευνα, το 90% των εργαζόμενων θεωρεί τα μέτρα ασφάλειας ανεπαρκή. Οι περισσότεροι δεν έχουν πάρει ποτέ οδηγίες προφύλαξης για τα επικίνδυνα χημικά που χρησιμοποιούνται. Έχουν μοιραστεί μερικές μάσκες, αλλά προστατεύουν μόνο από τη σκόνη και όχι τις τοξικές αναθυμιάσεις. Οι περισσότεροι εργαζόμενοι δεν έχουν μόνιμη σχέση εργασίας. Το 50% δουλεύουν με τη μέρα, χωρίς κοινωνική ασφάλιση και δικαίωμα αποζημίωσης σε περίπτωση απόλυσης. Η ηλικία των προσληφθέντων δεν ελέγχεται και γίνεται ανεκτή η παρουσία ανήλικων, που χρησιμοποιούνται σε όλους τους τομείς της παραγωγής. Όταν το απαιτεί ο ρυθμός παραγωγής, οι βάρδιες φτάνουν μέχρι και 16ωρες.

Το ζήτημα των συνθηκών εργασίας στα εργοστάσια στον Τρίτο Κόσμο αναφέρθηκε και από μετό-

χους της εταιρίας στην ετήσια συνάντηση των μετόχων. Ο πρόεδρος του δ.σ. αρνήθηκε τις κατηγορίες, ειδικά αυτή της πρόσληψης παιδιών. Επειδή η τελευταία μπορεί να προκαλέσει μεγάλη ζημιά στη δημόσια εικόνα της Bayer, δόθηκαν οδηγίες να απολυθούν οι ανήλικοι.

Η Πρωτοβουλία Ενάντια στους Κινδύνους της Bayer έχει ζητήσει να μην επενδύει η εταιρία σε χώρες όπως η Ινδονησία και η Κίνα, όπου δεν είναι ελεύθερος ο συνδικαλισμός και δεν υπάρχουν ευχρηστίες για τα ανθρώπινα και εργασιακά δικαιώματα.

Μόλυνση με AIDS: Αμερικάνοι που έχουν μολυνθεί από τον ιό του AIDS εξαιτίας παρασκευασμάτων της Bayer διαδηλώνουν έξω από τα γραφεία της στο Σαν Φρανσίσκο κάθε Τετάρτη εδώ και ένα χρόνο. Πολλοί άλλοι σε όλο τον κόσμο έχουν μολυνθεί με τον ίδιο τρόπο. Σε κάποιες χώρες η εταιρία έχει ήδη πληρώσει κάποιες αποζημιώσεις, αλλά πάντα χαμηλές και μετά από πιέσεις δικαστικές ή από την κοινή γνώμη. Τον Απρίλιο του 1997, πλήρωσε τις πρώτες αποζημιώσεις και σε πολίτες των Η.Π.Α. Την κατηγορούν πως διένειμε τα μολυσμένα σκευάσματα εν γνώσει της.

Γουατεμάλα: Οι συνθήκες στις εγκαταστάσεις στη Γουατεμάλα είναι τραγικές. Αν και το προσωπικό έχει μειωθεί από 350 εργάτες σε 56 τα τελευταία δέκα χρόνια, η παραγωγή έχει διπλασιαστεί στο ίδιο διάστημα. Οι νέοι εργαζόμενοι προσλαμβάνονται μέσω μιας δεύτερης εταιρίας, χωρίς συμβόλαιο, ασφάλιση και άδειες. Όλοι οι εργαζόμενοι στο εργοστάσιο που παράγει φυτοφάρμακα υποφέρουν από αναιμία και βλάβες του νευρικού συστήματος. Οι μισθοί είναι πάνω από τον βασικό, αλλά κάτω από τα όρια της φτώχειας. Ο διευθυντής του εργοστασίου είναι γερμανός, όπως και σε όλες τις εγκαταστάσεις της Bayer σε ξένες χώρες.

Ατύχημα στη Γερμανία: Στις 90 Ιουνίου του 1996, δώδεκα τόνοι Τολουενδιαμίνης χύθηκαν από

σπασμένο αγωγό σε εγκαταστάσεις στο Dormagen. Ένα τρένο που περνούσε κατά τη διάρκεια του ατυχήματος σταμάτησε για έλεγχο. Δύο εργάτες μεταφέρθηκαν στο νοσοκομείο. Είναι άγνωστο τι επιπτώσεις μπορεί να έχει αυτή η διαρροή της καρκινογόνου ουσίας στους εργαζόμενους και τους κατοίκους της περιοχής.

Καταναγκαστική εργασία: Τουλάχιστον οκτώ εκατομμύρια άνθρωποι υποχρεώθηκαν σε καταναγκαστική εργασία από τους γερμανούς, κατά τη διάρκεια του Δεύτερου Παγκοσμίου Πολέμου. Μία από τις εταιρίες που επωφελήθηκαν ήταν και η Bayer. Ο David Fishel, που σε ηλικία 13 ετών δούλεψε στο εργοστάσιο της IG Farben (η οποία χωρίστηκε στις Bayer, Hoechst και BASF μετά τον πόλεμο) κοντά στο Άουσβιτς, θυμάται: "Μεταφέραμε σακιά με τσιμέντο και κάρβουνο βάρους 50 κιλών. Εγώ τότε ζύγιζα περίπου 40 κιλά. Κοιμόμασταν στο έδαφος και ο κόσμος πέθαινε σαν τις μύγες. Έπαιρναν τα πτώματα και τα έβαζαν σε μαζικούς τάφους". Τώρα έχει ασκήσει αγωγή και διεκδικεί αποζημίωση από τους "εργοδότες" του για τον εαυτό του και ελάχιστους άλλους επιζώντες. Η Bayer και οι άλλες γερμανικές εταιρίες έχουν καταφύγει στη γερμανική κυβέρνηση για προστασία από αυτήν και άλλες παρόμοιες αγωγές. Από τον Σεπτέμβριο του 1996, έχουν γίνει αρκετές συναντήσεις εκπροσώπων της Bayer και των υπουργείων Εξωτερικών και Οικονομικών.

Από το περιοδικό "Stichwort Bayer" της Coordination Against Bayer Dangers

CBG
Postfach 15 04 18
40081 Duesseldorf
Germany
Fax no: +49 211 333 940
e-mail:
Co_gegen_BAYER@NADESHDA.
gun.de

Φοιτητικές κινητοποιήσεις στη Γερμανία

Εδώ και τρεις εβδομάδες, οι γερμανοί φοιτητές έχουν βγει στους δρόμους, διαμαρτυρόμενοι για την υποβάθμιση των πανεπιστημίων της χώρας, που οφείλεται κυρίως στις συνεχείς περικοπές στη χρηματοδότησή τους. Οργανώνονται πορείες διαμαρτυρίας, ενώ την Τετάρτη, σαράντα φοιτητές κατέλαβαν για λίγο το στούντιο του ειδησεογραφικού τηλεοπτικού σταθμού N-TV, διαμαρτυρόμενοι για την πολύ μικρή κάλυψη των κινητοποιήσεων από τα μ.μ.ε.

Δεκάδες χιλιάδες φοιτητές απέχουν από τα μαθήματά τους, με την υποστήριξη και των καθηγητών. "Είναι σκάνδαλο που η ομοσπονδιακή και οι τοπικές κυβερνήσεις έχουν αφήσει τα πανεπιστήμια με τόσο ανεπαρκή χρηματοδότηση", δηλώνει ο Hans Meyer, πρόεδρος του πανεπιστημίου του Humboldt, όπου σπουδάζουν 31.000 φοιτητές. "Χαίρομαι γι' αυτή τη δραστηριοποίηση των φοιτητών. Θα έπρεπε να έχει γίνει εδώ και δύο χρόνια", συμπλήρωσε. "Αν οι διαδηλώσεις και οι αποχές γίνουν απειλή για τους πολιτικούς, αυτό θα είναι πολύ χρήσιμο. Θα δείξει στους πολιτικούς αρχηγούς ότι έκαναν λάθος νομιζοντας ότι μπορούν να κάνουν συνεχώς περικοπές χωρίς συνέπειες".

Ο αριθμός των γερμανών φοιτητών έχει υπερδιπλασιαστεί τα τελευταία είκοσι χρόνια. Σήμερα, φτάνει το 1.8 εκατομμύριο φοιτητές ενώ το 1977 ήταν μόλις 510.000 στην τότε Δυτική Γερμανία και 120.000 στην Ανατολική. Από την άλλη, η πολιτική της γερμανικής κυβέρνησης, και ειδικά των χριστιανοδημοκρατών του καγκελάρου Κολ που βρίσκονται στην εξουσία από το 1982, είναι να περικόπτει κάθε χρόνο τα έξοδα για την παιδεία. Έτσι, ενώ το 1975 ο προϋπολογισμός για τα γερμανικά πανεπιστήμια αντιστοιχούσε στο 1.32 % του Α.Ε.Π., το 1993 είχε πέσει στο 0.92 %. Τα γερμανικά πανεπιστήμια, που κάποτε φημιζόνταν για την ποιότητα σπουδών που παρείχαν και αποτελέσαν πρότυπο για αυτά άλλων κρατών, αργούν να δώσουν συγγράμματα, οι αίθουσες διδασκαλίας και το διδακτικό προσωπικό δεν επαρκούν.

Η κυβέρνηση Κολ θέλει να επιβάλει διδασκτρα στις σχολές, κάτι που απορρίπτουν κατηγορηματικά οι φοιτητές, θεωρώντας ότι η

πολιτεία έχει τους απαραίτητους πόρους αλλά και την υποχρέωση προς το κοινωνικό σύνολο να παρέχει δωρεάν σπουδές, και οι πρυτάνεις θεωρούν ανέφικτο. Οι χριστιανοδημοκράτες προτιμούν ένα σύστημα τριτοβάθμιας εκπαίδευσης στο πρότυπο των αμερικάνικων κολεγίων, των οποίων οι φοιτητές αποφοιτούν λίγο μετά τα είκοσι, σε αντίθεση με τους γερμανούς που φοιτούν οκτώ ως δώδεκα χρόνια και βγαίνουν στην αγορά εργασίας κοντά στα τριάντα τους. Για την καθυστέρηση ολοκλήρωσης των σπουδών, πολλοί ρίχνουν την ευθύνη στην κακή οργάνωση, που δημιουργεί σοβαρά προβλήματα κατεύθυνσης στους νεοεισαχθέντες, καθώς και στην έλλειψη συγγραμμάτων και αιθουσών διδασκαλίας. Οι πλουσιότεροι έχουν ήδη επιλέξει τη λύση των σπουδών στο εξωτερικό. Εξελίξεις στη δική του IHD-ISKD

Στην τελευταία συνεδρίαση της δίκης του Αντιπολεμικού Συνδέσμου Σμύρνης, το στρατοδικείο αποφάσισε τελικά, μετά από ένα χρόνο, ότι δεν έχει δικαιοδοσία να εκδικάσει την υπόθεση. Το επίμαχο άρθρο που δημοσιεύτηκε από τον Σύνδεσμο θεωρήθηκε ότι δεν εμπίπτει στο άρθρο 155 του ποινικού κώδικα "περί απομάκρυνσης του κοινού από τον στρατό". Το δικαστήριο όμως έκρινε ότι παραβίασε το άρθρο 159 περί "προσβολής του ηθικού χαρακτήρα του κράτους". Η ποινή γι' αυτή την κατηγορία είναι ένας ως έξι χρόνια φυλάκιση και εκδικάζεται από τα πολιτικά δικαστήρια. Έτσι, ο φάκελος της υπόθεσης θα σταλεί από το στρατοδικείο στο πλημμελειοδικείο της Άγκυρας, που θα ασκήσει τη σχετική δίωξη.

Εκτιμάται ότι πρόκειται για κίνηση τακτικής. Ο στρατός δεν ήθελε να εκδοθεί μια καταδικαστική απόφαση, η οποία θα διατάραζε περισσότερο τις σχέσεις του με την Ευρώπη και θα έδινε λαβή σε νέες κριτικές για τον κεντρικό ρόλο του στην πολιτική ζωή της Τουρκίας. Από την άλλη, η άρνηση στράτευσης δεν μπορεί να γίνει ανεκτή, ούτε να αφήνεται να εκφράζονται τέτοιες απόψεις δημόσια. Έτσι, το μπαλάκι πήγε στα πολιτικά δικαστήρια. Όπως και να 'χει, η διεθνής υποστήριξη και αλληλεγγύη έπαιξε αναμφισβήτητο το ρόλο της σε αυτή την εξέλιξη.

Σουδάν: Καταδίκες σε θάνατο για πορνεία

Τέσσερις γυναίκες καταδικάστηκαν σε θάνατο από ισλαμικό δικαστήριο του Χαρτούμ, στις 25 Νοεμβρίου, επειδή κρίθηκαν ένοχες για πορνεία. Το επίσημο πρακτορείο ειδήσεων του Σουδάν (SUNA), ανέφερε ότι οι καταδικασμένες είχαν συλληφθεί αρκετές φορές στο παρελθόν για τον ίδιο λόγο, αλλά αγνόησαν τις προειδοποιήσεις να πάψουν να ασκούν αυτό το επάγγελμα. Ο υπουργός Δικαιοσύνης, Abdel Basit Sabdrat, δήλωσε πως πολλές ακόμη υποθέσεις πορνείας πρόκειται να δικαστούν σε όλη τη χώρα, χωρίς όμως να προχωρήσει σε λεπτομέρειες.

Οι τέσσερις καταδικάστηκαν με βάση τον ποινικό κώδικα του 1983, που προβλέπει θανατική ποινή για όσους καταδικάζονται για τρίτη φορά. Για την πρώτη φορά προβλέπεται ποινή 100 ραβδισμών και φυλάκιση τουλάχιστον πέντε χρόνων. Για τη δεύτερη, 200 ραβδισμοί και δέκα χρόνια φυλάκιση.

Ο ισλαμικός νόμος ή Σαρία επιβλήθηκε το 1983, από τον τότε πρόεδρο Gaafar Mohamed Nimeri. Οι συλληφθείσες γυναίκες, στους οποίους ανήκει και ο σημερινός υπουργός Δικαιοσύνης, έχουν επιβάλει μια ακόμη αυστηρότερη εκδοχή του.

Αρκετοί ισλαμιστές θεωρητικοί, πάντως, διαφωνούν με την καταδίκη. Θεωρούν πως δεν υπάρχει αδίκημα αν αυτός που το διέπραξε το έκανε από ανάγκη, πως η Σαρία δεν αντιτίθεται στις παράνομες πράξεις με σκοπό την επιβίωση. Επίσης, πως η Σαρία προβλέπει κάποιες διαδικασίες, όπως την κατάθεση τουλάχιστον τεσσάρων μαρτύρων κατηγορίας για να δικαιολογηθεί καταδίκη, που αγνοούνται από τα ισλαμικά δικαστήρια. Αυτή την άποψη έχει και ο πρώην πρωθυπουργός Sadid al Mahdi, που φυλακίστηκε για κριτική του ισχύοντος νόμου. Δήλωσε ότι η κυβέρνηση θα έπρεπε πρώτα να εξασφαλίσει το λαό με ένα σύστημα πρόνοιας και μετά να ασχοληθεί με την εφαρμογή της Σαρία. Η εφαρμογή της, άλλωστε, ενισχύει την αντιπαράθεση μεταξύ των αράβων μουσουλμάνων του βορρά και των χριστιανών μειονοτικών του νότου.

Ο υπουργός Δικαιοσύνης ανακοίνωσε πρόσφατα πως 891 άνθρωποι έχουν καταδικαστεί σε θάνατο, ακρωτηριασμό ή ισόβια από την εφαρμογή της Σαρία, το 1983. Πρόσθεσε, πάντως, ότι μόνο 189 από αυτούς έχουν εκτελεστεί. Οι υπόλοιποι περιμένουν απόφαση του ανώτατου δικαστηρίου ή απονομή χάριτος.

Βραβείο για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα στον Όσσι

Η τουρκική Ένωση για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα απονέμει κάθε χρόνο βραβεία στις 10 Δεκεμβρίου, Μύρα για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα. Πέρσι, το βραβείο πήρε η ανεξάρτητη πολιτική αντιπροσωπεία που διαπραγματεύτηκε με το PKK την απελευθέρωση αιχμάλωτων τούρκων στρατιωτών. Φέτος, βραβεία απονεμήθηκαν σε δύο τομείς: αυτό της οργάνωσης των πολιτών, που απονεμήθηκε στους κατοίκους της Περγάμου που αγωνίζονται με ειρηνικά μέσα ενάντια στη λειτουργία ορυχείου χρυσού από την Eurogold και τους εργάτες της εταιρίας TIP-SET, που αντιτάσσονται στην ιδιωτικοποίησή της, και αυτό της ελευθερίας σκέψης, που απονεμήθηκε στον Όσσι. Το βραβείο παρέλαβε ο Vedat Zencir, για να το παραδώσει στον Όσσι στην επόμενη συνεδρίαση του στρατοδικείου του Εσκίσεχιρ, στις 18 Δεκεμβρίου.

Η ιστορία ξέρει να μιλάει...

Η χρονιά που μας πέρασε είχε αρκετές σημαντικές επετείους: ογδόντα χρόνια από την "οκτωβριανή επανάσταση", τριάντα χρόνια από τη δολοφονία του Τσε Γκεβάρα...

Αν η επέτειος της δολοφονίας του "San Ernesto de la Idea" χαρακτηρίστηκε από την επέλαση των βιομηχανιών του life-style και τις απόπειρες για λήπινγκ του καθεστώτος Κάστρο, τα ογδοντάχρονα του Οκτώβρη του 1917 χαρακτηρίστηκαν από την απόπειρα διαφόρων κομμάτων και αποκομμάτων της αριστεράς να ξαναγευθούν κάτι από την αίγλη της πάλης ποτέ μεγάλης σοσιαλιστικής πατρίδας. Εκδηλώσεις, αφίσσες, αφιερώματα σε περιοδικά και εφημερίδες...

Τη χρονιά που μας πέρασε όμως συμπληρώθηκαν και δέκα χρόνια από το Νοέμβριο του 1987, όταν στα 87 του χρόνια άφησε την τελευταία του πνοή ο μεγάλος επαναστάτης Άγιος Στίνας (Σπύρος Πρίφτης). Ενάντια στους "ανανεωτικούς" αριστερούς που κατά την κατάρρευση του 1989 ψέλιζαν πως "δεν ήξεραν τί πραγματικά συνέβαινε στις "σοσιαλιστικές χώρες", ενάντια στους διάφορους μετανωμένους της αριστεράς που σωρηδόν στελεχώνουν τους μηχανισμούς της νεοφιλελεύθερης κυριαρχίας, ενάντια στους αμετανόητους νοσταλγούς του σοβιετικού μοντέλου (που όλο και περισσότερο θυμίζουν νεοναζί), αναδημοσιεύουμε αποσπάσματα από άρθρο του Στίνα με τίτλο "Τι Είναι ο Σοσιαλισμός" που πρωτοδημοσιεύθηκε στην αναρχική εφημερίδα "Άλληλεγγύη", το Νοέμβριο του 1983.

Αυτό που λένε σήμερα σοσιαλισμό, είτε πρόκειται για κοινωνικό καθεστώς, είτε για την τελική επιδίωξη ενός πολιτικού κόμματος, είτε για "κίνημα", είναι άλλο απ' αυτό που με τον ίδιο όρο εννοούσαν οι παλαιοί επαναστάτες και εκείνο που έχει απείρως μεγαλύτερη σημασία, αυτό που λένε σήμερα σοσιαλισμό είναι το εντελώς αντίθετο από εκείνο που δημιούργησαν, ή προσπάθησαν να δημιουργήσουν οι επαναστατημένες μάζες στο Παρίσι τον Μάρτη του 1871, στη Ρωσία το 1917-'18, στην Ισπανία το 1936 (...). Στις 18 του Μάρτη του 1871, μέσα στο πολιορκούμενο από τους Πρώσους Παρίσι, οι εργάτες και η φρουρά επαναστατούν, ανατρέπουν τη "νόμιμη" κυβέρνηση, καταργούν το κράτος, θεσμο και αναλαμβάνουν την εξουσία οι ίδιες οι επαναστατημένες μάζες μέσω οργάνων που τα εκλέγουν οι ίδιες, που τα ανακαλούν οποτεδήποτε, που είναι υπεύθυνα απέναντί τους και λογοδοτούν σ' αυτές. Καθιερώνουν το ίσο για όλους ημερομίσθιο. Αυτόν τον τύπο "εξουσίας", που εξασφαλίζει την κυριαρχία των μαζών, που τις προφυλάσσει από τον πάντα υπαρκτό κίνδυνο να τις ξαναδέσουν και να τις ξαναβάλουν στο ζυγό οι ίδιοι οι αντιπρόσωποί τους, τον βρίσκουμε σ' όλες τις πραγματικά μεγάλες λαϊκές επαναστάσεις της εποχής μας. Τα σοβιέτ στη Ρωσία το 1905 και 1917-'18, τα εργατικά συμβούλια στη Γερμανία το 1916-'20, οι εργοστασιακές επιτροπές στην Ισπανία το 1936, τα εργατικά συμβούλια στην Ουγγαρία το '56 ήταν ταυτόχρονα όργανα πάλης εναντίον των εκμεταλλευτών και του κράτους τους και νέες μορφές οργάνωσης των ανθρώπων, στηριζόμενες σε αρχές ριζικά αντίθετες απ' αυτές της εκμεταλλευτικής κοινωνίας (...).

Τι είναι αυτό που λένε σοσιαλισμό σήμερα, άρχοντες και αρχόμενοι;

Ο υπαρκτός σοσιαλισμός ή το κοινωνικό καθεστώς που υπάρχει σήμερα στη Ρωσία από 3/4 του αιώνα και στις άλλες "σοσιαλιστικές" χώρες από σαράντα χρόνια.

Σ' αυτές τις χώρες τα μέσα παραγωγής έχουν κρατικοποιηθεί και η οικονομία αναπτύσσεται επί τη βάση σχεδίου. Αλλά οι εργαζόμενες μάζες όχι μόνο δεν είναι εκείνες που ασκούν την οικονομική και πολιτική εξουσία, αλλά έχουν

Αυτό που παρατηρούμε σήμερα γύρω μας, και που τόσο συχνά έφερνε σε απελπισία τον Σπύρο, είναι η επέκταση και η επικράτηση

της απάθειας, της ιδιωτικοποίησης, της ανευθυνότητας, του εγκλωβισμού του καθενός στον μικρούλη του ατομικό χώρο. Και αυτό σε μια εποχή που τα προβλήματα που αντιμετωπίζει η ανθρωπότητα είναι πρωτοφανούς κρισιμότητας και απειλούν την ίδια τη ζωή πάνω στον πλανήτη.

Αν, πως και πότε θα βγούμε από αυτή την κατάσταση, κανένας δεν μπορεί να το προβλέψει. Εκείνο που έχει σημασία δεν είναι να κάνουμε προβλέψεις. Εκείνο που έχει σημασία είναι ο καθένας μας, εκεί που βρισκόμαστε, έστω και ως άτομα, ακόμα περισσότερο όταν μπορούμε ομαδικά, να συνεχίσουμε την πάλη για την ελευθερία, την ισότητα, τη δικαιοσύνη, να συνεχίσουμε τον αγώνα για μια αυτόνομη κοινωνία αποτελούμενη από αυτόνομα άτομα, αγώνα στον οποίο αφιέρωσε την ηρωική και μαρτυρική ζωή του ο Σπύρος Στίνας.

Κορνήλιος Καστοριάδης

Η τάση του Στίνα χτύπησε την εθνική αντίσταση, αυτή την μούχλα που συντήρησε στη διάρκεια του πολέμου τον καπιταλισμό στην εξουσία. Εμείς κάναμε Κοινωνική Αντίσταση, Διεθνοτική Αντίσταση ενάντια στον καπιταλισμό. Κάτω από σκληρές συνθήκες στην κατοχή, κυνηγημένοι και από τους γερμανούς και από τους σταλινικούς, είχαμε (τροτσκιστές, αρχιεργαζιστές, όσοι διαφωνούσαμε με τον Στάλιν) πάνω από 2.000 θύματα. Πιστεύω ότι βρεθήκαμε λίγο "λαπάδες" οι τροτσκιστές, που δεν "φάγαμε" δυο-τρεις ηγέτες των σταλινικών....

Μπαρμπα-Γιάννης Ταμτάκος

(αποσπάσματα από τις ομιλίες τους στο πολιτικό μνημόσυνο του Στίνα)

στερηθεί και απ' όλα, και τα πιο στοιχειώδη ακόμα, πολιτικά δημοκρατικά τους δικαιώματα, αυτά τα δικαιώματα που με τους αγώνες τους είχαν κατακτήσει μέσα στο παλιό καθεστώς. Δεν έχουν δικαίωμα ούτε να συνέρχονται, ούτε να εκφράζονται, ούτε να εκλέγουν, ούτε να εκλέγονται, ούτε να απεργούν. Η εξουσία έχει αυστηρά μονοπωληθεί από το κόμμα και ένα ιεραρχικό μοντέλο έχει επιβληθεί που παρακολουθεί, ελέγχει και κατασκοπεύει και το τελευταίο κύτταρο της κοινωνίας. Οι μάζες, αποστερημένες από κάθε δικαίωμα συμμετοχής στην πολιτική ζωή, βρίσκονται σε απίστευτη άγνοια και τροφοδοτούνται με τους πιο τερατώδεις μύθους. Το σύνολο των άμεσων παραγωγών έχει μετατραπεί σε άβουλο εκτελεστικό όργανο, στερημένο από κάθε δυνατότητα ενεργού συμμετοχής στη διαδικασία παραγωγής.

Εκείνοι που διευθύνουν είναι πάνω από κάθε έλεγχο και κάθε υπόνοια κριτικής ή ελέγχου από το μέρος των λαϊκών μαζών αντιμετωπίζεται με τις φυλακές, τα στρατόπεδα συγκέντρωσης, τα ψυχιατρεία, τα εκτελεστικά αποσπάσματα. Οι διαφορές στους μισθούς και στα ημερομίσθια είναι απίστευτα τερατώδεις.

Η Ισότητα, αυτό το ιδεώδες που με πύρινα γράμματα είχαν αναγράφει στις Σημειώσεις οι επαναστατημένες μάζες σ' όλες τις μεγάλες στιγμές της ιστορίας τους, έχει από επίσημα Συνέδρια σ' αυτές τις "σοσιαλιστικές" χώρες καταγγελλεί, καταδικαστεί και

στιγματιστεί σαν αντιδραστική, μικροαστική νοοτροπία. Ένας χονδροειδής και ηλίθιος σωβινισμός που δεν διαφέρει και πολύ από τον ρατσισμό του Χίτλερ καλλιεργείται στις μάζες. Οι εθνικές μειονότητες και οι εβραίοι περιφρονούνται και καταδιώκονται όπως στο παλιό τσαρικό καθεστώς.

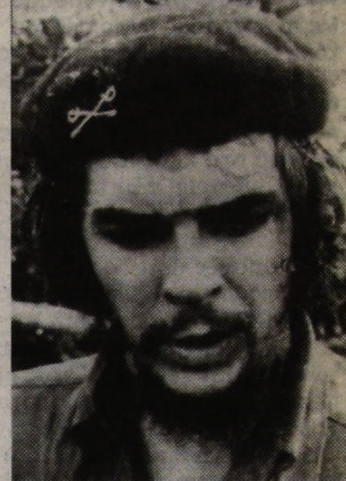
Ο "υπαρκτός σοσιαλισμός" δεν είναι θεωρία. Είναι το καθεστώς που έχει επιβληθεί σε μια ολόκληρη σειρά από χώρες διαφορετικής οικονομικής και εκπαιδευτικής ανάπτυξης. Μπορούμε να το δούμε, να το ακούσουμε, να το ψάξουμε, να πάμε εκεί, να ρωτήσουμε αυτούς που έχουν πάει, κτλ. Ένα μόνο δεν πρέπει να κάνουμε, να πιστέψουμε αυτά που λένε οι ίδιοι ή εκείνοι που έχουν σκοπό να επιβάλλουν κι εδώ ένα όμοιο καθεστώς.

(...)

Εκτός από τις χώρες του "υπαρκτού σοσιαλισμού" και μια άλλη ολόκληρη σειρά "σοσιαλιστικών δημοκρατιών" έχει κάνει την εμφάνισή της μετά τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο. Είναι σχεδόν όλες, με ελάχιστες εξαιρέσεις, οι χώρες που τους αποικιοκράτες ή τους πασάδες αντικαταστήσανε δεξιές ή "αριστερές" μιλιταριστικές κλίκες. Αυτοί θεωρούν το καθεστώς τους "σοσιαλιστικό" για μόνο το λόγο ότι αυτό είναι ολόκληρωτικό. Και για τίποτε άλλο. Ούτε σχέδια για βιομηχανοποίηση ή "δημιουργία των υλικών προϋποθέσεων για το σοσιαλισμό" κτλ. Σ' αυτά άρχουσα τάξη είναι οι στρατιωτικοί. Και η δουλειά τους είναι ο διαρκής πόλεμος μεταξύ τους. Ένα δίχως διακοπή ανθρωπομακελειό είναι η καθημερινή ζωή αυτών των χωρών. Το αίμα και ο ιδρώτας εκατομμυρίων σκλάβων του πετρελαίου και των ορυχείων μετατρέπεται σε αεροπλάνα, τανκς, κανόνια, ενώ οι λαοί αυτών των χωρών ζουν στην πιο απίστευτη αθλιότητα και χιλιάδες παιδιά πεθαίνουν κάθε μέρα. Και, φυσικά, πίσω απ' αυτούς κρύβεται η ΣΙΑ και η Κα-Γκε-Μπε και οι πολεμικές βιομηχανίες.

Καμιά λέξη στην Ιστορία δεν έχει υποστεί τόση παραποίηση, κακοποίηση, διαστρέβλωση, εξευτελισμό όσο η λέξη σοσιαλισμός. Αυτό που έδινε χαρά και ελπίδες στους απόκλητους και τους καταπιεσμένους του κόσμου, αυτό το γεμάτο φως και αλήθεια όραμα για μια παγκόσμια κοινότητα χειραφετημένων λαών, αυτό που κάτω από τη Σημεία του αγώνιστηκαν και έδωσαν τη ζωή τους χιλιάδες και χιλιάδες προλετάριοι, έγινε σήμερα λάσπη και βούρκο, απάτη, ψέμα, υποκρισία και κάτεργο για τους λαούς.

Και επειδή πολλά τείνουν να ξεχαστούν, το βιβλίο του Άγι Στίνα "ΕΑΜ-ΕΛΑΣ-ΟΠΛΑ" (που επανεκδόθηκε εμπλουτισμένο τη χρονιά που μας πέρασε από τη "Διεθνή Βιβλιοθήκη") είναι αναγκαίο να μην λείπει ούτε από τις βιβλιοθήκες ούτε από τις μνήμες...

Ché Chic?

Τριάντα χρόνια μετά τη δολοφονία του Ερνέστο Τσε Γκεβάρα, ειδικοί επιστήμονες ανακάλυψαν τα οστά του, οι βιομηχανίες των γκάτζετ (ξανα)ανακάλυψαν ένα επιτυχημένο εμπόρευμα, με την ευκαιρία διάφοροι ντόπιοι αντιγραφείς ανακάλυψαν τον Άρη Βελουχιώτη, οξυδερκείς δημοσιογράφοι ανακάλυψαν πως στη Λατινική Αμερική υπάρχουν αντάρτικα και ισχυρά κοινωνικά κινήματα και οι φαν του μοντερνισμού μπορούν να λικνίζονται υπό τους ήχους του "Hasta siempre comandante" με break beat και synth...

"Είμαστε σίγουροι πως ο Τσε θα επιζήσει και της τριακοστής επετείου της δολοφονίας του, θα επιζήσει από τα στρογγυλά τραπέζια, τη συζήτηση, απ' όλα όσα γίνονται σε σχέση με τα όσα εκείνος εκπροσώπησε", τόνισε ο subcomandante Marcos τον περασμένο Οκτώβρη, κατά τη διάρκεια της ανακήρυξης του εξεγερμένου δήμου "Ernesto Ché Guevara" στην αυτόνομη ζαπατιστική περιοχή Tzotz-Chol (νυχτερίδα-αγνούρος) στη Chiapas.

"Ο Τσε θα επιζήσει στην επίθεση του χρόνου, όπως επέζησε και απ' την επίθεση του εμπορίου, όπως επέζησε από τους πρασινοσκούφηδες στη Βολιβία, όπως επέζησε απ' τις προσπάθειες αγιοποίησης, κύρια από κάποια τμήματα της λατινοαμερικάνικης αριστεράς. Ο Τσε επιστρέφει όχι μόνος του και όχι αναγκαστικά με τα ρούχα του αντάρτικου, αλλά σίγουρα ντυμένος με την ανυποταξία, με την ηθική πρόταση του να γίνεις καλύτερος. Είναι μια κληρονομιά τεράστια γιατί είναι κάτι που μπορεί να κάνει ο καθένας. Αυτό δεν σημαίνει πως χρειάζεται να τα εγκαταλείψεις όλα, να πάρεις ένα όπλο και να πας στο βουνό για να αμφισβητήσεις την παγκόσμια εξουσία, αλλά είναι η ίδια η δυνατότητα της εξέγερσης και η δυνατότητα της μετατροπής της εξέγερσης σε ένα κόσμο καλύτερο για όλους. Το ζαπατιστικό σύνθημα "όλα για όλους-τίποτα για μας" προέρχεται από την ηθική κληρονομιά του Τσε. Τριάντα χρόνια μετά το θάνατό του, ο Τσε ζει μαζί μας και μαζί με πολλούς άλλους και θα επιζήσει και από αυτή την επέτειο των τριάντα χρόνων".

Reclaim the streets

Η RTS αρχικά δημιουργήθηκε στο Λονδίνο, το φθινόπωρο του 1991, μαζί με το πρωτοεμφανιζόμενο κίνημα ενάντια στους αυτοκινητόδρομους. Με τη μάχη του "Twyford Down" - κόμμα νωπή, μια ομάδα ατόμων συναντήθηκε για να αναπτύξει άμεση δράση ενάντια στο αυτοκίνητο. Αναφέρουν γενικά: "Αγωνιζόμαστε ενάντια στα Ι.Χ. στους δρόμους και το σύστημα που τα προωθεί. Προτείνουμε το περπάτημα, το ποδήλατο και τα φτηνά (δωρεάν) μέσα μαζικής μεταφοράς" (1). Οι ενέργειές τους ήταν μικρής κλίμακας αλλά αποτελεσματικές, και, ακόμη και τότε, περιείχαν στοιχεία των θεαματικών πράξεων που προβαίνουν κύρια στα τελευταία χρόνια. Μερικές απ' αυτές είναι: "το διαλυμένο αυτοκίνητο" στο Park Lane που συμβόλιζε τον Αρμαγέδωνα της ιδιωτικής αυτοκίνησης, οι DIY (Do It Yourself) ποδηλατοδρόμοι που κατασκεύαζαν κρυφά τα βράδια στο Λονδίνο, η θεαματική παρέμβαση στην Earl Court Motorshow και οι καταστροφές διαφημίσεων που αφορούσαν αυτοκίνητα. Ιδιαίτερα η εκστρατεία της RTS ενάντια στον αυτοκινητόδρομο M11 στο ανατολικό Λονδίνο ήταν εκείνη που έδωσε και στην τότε ομάδα ένα συγκεκριμένο τοπικό χαρακτήρα. Η καμπάνια αυτή ήταν σημαντική για μια σειρά από λόγους. Η καμπάνια τους στο "Twyford Down" είχε κύρια ένα οικολογικό περιεχόμενο - υπεράσπιζαν ένα φυσικό χώρο -, ενώ ο μητροπολιτικός χαρακτήρας της αντίστασης ενάντια στο M11 περιείχε στοιχεία κοινωνικά και πολιτικά. Πέρα από αυτά τα οικολογικά στοιχεία, μια ολόκληρη κοινότητα αντιμετώπιζε την καταστροφή του περιβάλλοντός της με άμεση κατεδάφιση των σπιτιών, υποβάθμιση της ποιότητας ζωής της και ουσιαστική κατάργησή της γειτονιάς μέσω των επιβεβλημένων διαχωρισμών.

Παράλληλα με τις πολιτικές και κοινωνικές προεκτάσεις, στο M11 ανέπτυξαν ιδιαίτερες τεχνικές και απέκτησαν εμπειρία στην άμεση δράση. "Τηλεφωνικά δέντρα" δημιουργήθηκαν (κάθε άτομο αναλαμβάνει να τηλεφωνήσει και να ενημερώσει 3 άλλους σε περίπληξη ανάγκης), πολλά άτομα συμμετείχαν στην υπεράσπιση των καταλήψεων από τις εφόδους της αστυνομίας και πλήθος ακτιβιστών κινήθηκαν πολυμήχανα για να αντιμετωπίσουν την αστυνομία.

Οι διαδηλωτές απέκτησαν εμπειρία σε θέματα όπως η δημοσιότητα, τα ΜΜΕ και η οικονομική ενίσχυση. Αργότερα, στο τέλος του 1994, και ενώ η καμπάνια του M11 ήταν σε εξέλιξη, μια σειρά νομοθετημάτων συντάραξαν τον κινηματικό χώρο: οι νέοι νόμοι του CRIMINAL JUSTICE και PUBLIC ORDER ACT. Μέσα σε μια νύχτα η πολιτική διαμαρτυρία έγινε ποινική πράξη. Όμως η κυβέρνηση δεν είχε υπολογίσει ότι αυτή η νομοθεσία θα συσπειρωνε τις διαφορετικές ομάδες τις οποίες άλλωστε και έπληττε.

Έτσι ο αγώνας των ακτιβιστών ενάντια στους αυτοκινητόδρομους ενώθηκε με αυτόν των travellers (νομαδικές ομάδες νέων), των καταλήψεων και των ομάδων οικοσολογίας (ανάμεσα στα άλλα καισαμποτάζι κυνηγιού). Επιπλέον, καθώς αυτή η νομοθεσία έβαζε περιορισμούς στα ρέβη πάρτυ, η ρέβη σκηνή ξαφνικά πολιτικοποιήθηκε έντονα και απέκτησε κοινωνικό χαρακτήρα για πολλούς. (Σ.τ.μ.: Δεν ήταν λίγες οι φορές που η αστυνομία επέδραμε βίαια σε ρέβη πάρτυ και αντιμετωπίστηκε δυνα-

**"Δεν πρόκειται να
απατήσουμε τίποτα.
Δεν πρόκειται να
ζητήσουμε τίποτα.
Μόνο θα πάρουμε.
Θα καταλάβουμε"**

μικά με μπουκάλια και πέτρες από την πλευρά των συμμετεχόντων). Η εκστρατεία ενάντια στον M11 κορυφώθηκε με τη συμβολική και εν τέλει δραματική σύγκρουση στο Claremont Road. Κάτω από τους επαναλαμβανόμενους ρυθμούς των Prodigy, αστυνομία και σκευούριτι κατάφεραν να περάσουν τα οδοφράγματα, τις αλυσίδες και τις σκαλωσιές, αλλά ο πόλεμος μόλις ξεκινούσε. Η καμπάνια αυτή και τα γεγονότα που μεσολάβησαν, δημιούργησαν νέες κοινωνικές και πολιτικές συμμαχίες καθώς και στενούς συντροφικούς δεσμούς. Παρόλο που η μάχη αυτή χάθηκε, η συλλογικότητα αναζήτησε νέους δρόμους έκφρασης και μια νέα ομάδα RTS συστάθηκε το Φεβρουάριο του 1995. Τα χρόνια που ακολούθησαν η RTS ανέπτυξε μια απρόβλεπτη δυναμική στον κινηματικό χώρο. Τα πάρτυ δρόμου 1 και 2 πραγματοποιήθηκαν με μεγάλη επιτυχία το καλοκαίρι του 1995 και έγιναν ενέργειες ενάντια στη Shell, τη νιγηριανή πρεσβεία και το φεστιβάλ αυτοκινήτου 1995. Πιο πρόσφατα, τον Ιούλη του 1996, πραγματοποιήθηκε με μαζική επιτυχία το πάρτυ στον αυτοκινητόδρομο M11 στο δυτικό Λονδίνο. Η τοποθεσία της δράσης ήταν μυστική μέχρι την τελευταία στιγμή και οι ενδιαφερόμενοι γνώριζαν μόνο το σημείο της προσυγκέντρωσης - από εκεί όπου συχνά γίνεται ακολούθησαν τις σημαίες των RTS. Για περίπου 9 ώρες, 8000 άτομα απέκτησαν τον έλεγχο του αυτοκινητόδρομου και κράτησαν μακριά αυτοκίνητα και αστυνομία, ενώ ο χώρος άνοιξε για δημιουργία και παιχνίδι. Χαρακτηριστικά αναφέρουμε ότι είχε μεταφερθεί άμμος και μικρά παιδιά έπαιζαν με πλαστικά κουβαδάκια και φτυαράκια. Ακόμα ακτιβιστές με κομπρεσέρ, κρυμμένοι στο τεράστιο φουστάνι μιας γυναίκας που περπατούσε πάνω σε ξυλοπόδαρα, άνοιξαν τρύπες στο δρόμο και φύτεψαν φυτά.

Το επίκεντρο δράσης της RTS έχει παραμείνει ενάντια στα Ι.Χ., αλλά με έναν αυξανόμενο τα τελευταία χρόνια συμβολικό και όχι περιχαρτωμένο χαρακτήρα. Η δράση ενάντια στα Ι.Χ. έχει επεκταθεί για να τονίσει τόσο το αντιοικολογικό, όσο και τον αντικοινωνικό χαρακτήρα της χρήσης τους. "Τα αυτοκίνητα στους δρόμους έχουν περιορίσει τα πεζοδρόμια. Οι πεζοί όπου και να κοιτάξουν βλέπουν μόνο αυτοκίνητα. Δεν υπάρχει καμία οπτική γωνία, από την οποία τα αυτοκίνητα να μη φαίνονται. Από δεξιά, από αριστερά, από μπροστά, από πίσω. Ο πανταχού παρών θόρυβός τους διαβρώνει σαν οξύ κάθε στιγμή περισυλλογής" (2). Ρυπαίνουν και καθιστούν τη ζωή στις πόλεις ασφυκτική και ανυπόφορη. Επιπλέον, χωρίζουν τις γειτονιές και απομονώνουν τους ανθρώπους μεταξύ τους. Οι δρόμοι έχουν γίνει αγωγοί μηχανοκίνητων οχημάτων που τρέχουν με λιγγυδη ταχύτητα και εξουσιαστική μανία μέσα στις γειτονιές. Τα Ι.Χ. έδωσαν τη δυνατότητα στους ανθρώπους να μετακινούνται όλο και σε μεγαλύτερες αποστάσεις από

το σπίτι τους, διασκορπίζοντας και τεμαχίζοντας τις καθημερινές δραστηριότητες, αυξάνοντας την απομόνωση. Η RTS πιστεύει ότι η καταστροφή της κοινωνίας του αυτοκινήτου θα αφήσει ανοικτή την προοπτική για ένα ασφαλές και ελκυστικό περιβάλλον, θα δώσει τη δυνατότητα στους ανθρώπους να ξαναπάρουν στα χέρια τους τους δρόμους και ίσως να συμβάλει στη δημιουργία της κοινωνικής αλληλεγγύης.

Η RTS όμως ασχολείται επίσης και με τις πολιτικές και οικονομικές δυνάμεις που κρύβονται πίσω από την κουλτούρα του αυτοκινήτου. Οι κυβερνήσεις ισχυρίζονται ότι: "οι δρόμοι είναι καλοί για την οικονομία". Περισσότερα αγαθά μεταφέρονται σε μεγαλύτερες αποστάσεις, περισσότερο πετρέλαιο χρησιμοποιείται, περισσότεροι καταναλωτές μεταφέρονται στα μεγάλα σουπερ μάρκετ έξω από τις πόλεις. Όλα γίνονται για την αύξηση της κατανάλωσης, καθώς αυτή είναι σημαντικός δείκτης οικονομικής ανάπτυξης και αποτελεί το μεγαλύτερο τμήμα του εθνικού εισοδήματος. Αποτέλεσμα: Η άπληστη καταλήστευση των φυσικών πόρων για βραχυπρόθεσμες καταναλωτικές απολαύσεις να γίνεται χωρίς τον υπολογισμό του άμεσου κόστους. Γι' αυτό άλλωστε η επίθεση της RTS ενάντια στο αυτοκίνητο δεν μπορεί παρά να είναι επίθεση ενάντια στον ίδιο τον καπιταλισμό. "Οι δρόμοι μας είναι γεμάτοι τόσο καπιταλισμό, όσο και αυτοκίνητα, και η ρύπανση από τον καπιταλισμό είναι πολύ πιο βλαβερή και ύπουλη" (3).

Η RTS επιδιώκει να ενθαρρύνει όλο και περισσότερους ανθρώπους να αναπτύξουν "άμεση δράση". Ο καθένας καταλαβαίνει την καταστροφή που οι αυτοκινητόδρομοι και τα αυτοκίνητα προκαλούν, ενώ οι πολιτικοί δεν κάνουν τίποτα. Ενδιαφέρονται μόνο να παραμείνουν στην εξουσία και να διατηρήσουν την κυριαρχία τους πάνω στις ζωές των ανθρώπων. Η "άμεση δράση" έχει σκοπό να καταστρέψει αυτήν την εξουσία και αυθεντία και τα άτομα να ξαναπάρουν τις ζωές στα χέρια τους. Η "άμεση δράση" δεν είναι μόνο μια τακτική - είναι αυτοσκοπός. Η "άμεση δράση" προωθεί τη συλλογικότητα και ενώνει τα άτομα προς ένα κοινό σκοπό: να αλλάξουν άμεσα τις καταστάσεις με τις δικές τους ενέργειες.

Τα πάρτυ δρόμου 1, 2 και 3 ήταν μαζικές εκδηλώσεις των απόψεων της RTS. Περιείχαν τα παραπάνω στοιχεία σε μια δημιουργική φόρμα: εφευρετική "άμεση δράση", ενδυνάμωση της κριτικής μάζας, κέφι, παιχνίδι και ρέβη. Εξελέχτηκαν σε φεστιβάλ ανοιχτά σε όλους όσους νοιώθουν οργισμένοι με την συμβατική κοινωνία.

Σε κάποιο βαθμό είναι δυνατό

να παρακολουθήσει τις τακτικές των πάρτυ δρόμου μέσα από την ιστορία της RTS. Η κινητοποίηση, η συνάντηση και η κίνηση μεγάλου πλήθους προέρχεται από τις τακτικές του κινήματος ενάντια στους αυτοκινητόδρομους. Η χρησιμοποίηση ηχητικών συστημάτων προέρχεται από την κυρίαρχη δημοφιλή κουλτούρα. Ενώ η αρχική έμπνευση των πάρτυ των δρόμων πηγάζει πίσω στα πάρτυ των ημερών του Claremont Road. Αναδρομικά όμως, οι ρίζες των RTS βρίσκονται πολύ πιο παλιά στην ιστορία. Οι μεγάλες επαναστατικές στιγμές ήταν τεράστια λαϊκά φεστιβάλ - η έφοδος στη Βασιλίσκη, η Παρισινή Κομμούνια και οι εξεγέρσεις του 68, για να αναφέρουμε μόνο μερικά. Ένα πανηγύρι γιορτάζει την προσωρινή απελευθέρωση από την κατεστημένη τάξη: σηματοδοτεί την κατάργηση κάθε κυριαρχίας, τάξης, προνομίων, κανόνων και απαγορεύσεων. Πλήθος κόσμου στο δρόμο συνειδητοποιεί ξαφνικά τη δύναμή του και ενώνεται μέσα από μια γιορτή των ιδεών του, της δημιουργικότητάς του. Τα πανηγύρια και οι επαναστάσεις δεν ήταν θεάματα για να βλέπει ο κόσμος, αλλά αντίθετα περιείχαν την ενεργή συμμετοχή του ίδιου του πλήθους.

Αυτή η ιδέα αγγίζει όλους τους ανθρώπους και το πάρτυ δρόμου ως γεγονός τους γεμίζει.

Η δύναμη που γεννάνε τέτοιες δραστηριότητες αναπόφευκτα είναι μια πρόκληση για την αυθεντία του κράτους και, συνεπώς, η αστυνομία και οι υπηρεσίες σκευούριτι ενδιαφέρονται ιδιαίτερα για την RTS. Κάθε δραστηριότητα "άμεσης δράσης" από την ομάδα παρακολουθείται στενά. Η RTS το λαμβάνει αυτό υπόψη της. Οχήματά της που μεταφέρουν εξοπλισμό για τα πάρτυ δρόμου παρακολουθούνται, κατασχονται και ακόμη καταστρέφονται. Η αστυνομία έχει κάνει έφοδο στο γραφείο της RTS και παρακολουθεί τα τηλέφωνα της και άτομα απειλούνται με βαριές κατηγορίες για συνομοσία. Αποκορύφωμα των προσπαθειών της αστυνομίας ήταν η ανίχνευση του σημείου συνάντησης των ακτιβιστών, που το Δεκέμβριο του 1996 σκόπευαν να καταλάβουν ένα πετρελαιοφόρο φορτηγό της BP στον αυτοκινητόδρομο M25. Πώς μια τέτοια πληροφορία διέρρευσε δεν είναι γνωστό. Άρκεσε όμως το

λεύσει, να πληθαίνουν και να αυξάνεται το ενδιαφέρον για τη δράση τους τόσο από μεμονωμένα άτομα, όσο και από άλλες ακτιβιστικές ομάδες. Συνεργασίες έχουν υπάρξει με τους απολυμένους λιμενεργάτες του Λίβερπουλ καθώς και με τους εργαζόμενους στο μετρό. Πράγμα που αποτελεί αναγνώριση του κοινού εδάφους αυτών των αγώνων. (Σ.τ.μ. Λίγα χρόνια πριν, οι λιμενεργάτες, ανταποκρινόμενοι στα αιτήματα των οικολογικών ομάδων της περιοχής, αρνήθηκαν να ξεφορτώσουν ξυλεία προερχόμενη από τα τροπικά δάση του Αμαζονίου. Σήμερα βρίσκουν αλληλεγγύους στον αγώνα τους την RTS και, μέσω αυτής, μεγάλο μέρος της νεολαίας. Για την RTS το ζήτημα των απολυμένων λιμενεργατών αφορά την τοπική κοινότητα και δεν είναι κάτι αποκομμένο από τον ιδιαίτερο αγώνα της.)

Στη Βρετανία και στην Ηπειρωτική Ευρώπη νέες τοπικές ομάδες RTS έχουν δημιουργηθεί και γίνονται πάρτυ δρόμου σε όλο τον κόσμο. Αυτές οι νέες ομάδες δεν έχουν δημιουργηθεί από την RTS του Λονδίνου, αλλά είναι εντελώς αυτόνομες. Η RTS του Λονδίνου λειτουργεί απλά ως καταλύτης, παρακινώντας τα άτομα να εμπνευστούν από τις ιδέες τους και τις πρακτικές τους, εφόσον είναι κατάλληλες για τους άλλους να τις χρησιμοποιήσουν. Η εξέλιξη της RTS έχει μία λογική συνέχεια που αντικατοπτρίζει τις ρίζες και τις εμπειρίες της. Με άλλα λόγια οι μορφές έκφρασης που η RTS έχει υιοθετήσει είναι απλά μία επανερμηνεία παλιών μορφών αγώνα στο σήμερα. Ακολουθώντας τα επαναστατικά παραδείγματα του παρελθόντος η RTS αγωνίζεται για μια καλύτερη κοινωνία σε μια εποχή που οι περισσότεροι άνθρωποι νοιώθουν αλλοτριωμένοι, αλλά καθόλου ικανοποιημένοι μέσα στο υπάρχον σύστημα.

Η επιτυχία της RTS βρίσκεται στον καινοτόμο τρόπο δράσης της και την διορατικότητά της στην ανίχνευση κοινού εδάφους μέσα σε φαινομενικά ετερογενή θέματα. Βρίσκεται στην ικανότητά της να εμπνέει.

Πηγή: Do or Die #6, Earth First

Μετάφραση: I. K.

γεγονός αυτό να οδηγήσει σε σύγχυση την ομάδα, σε φόβους για διείσδυση της αστυνομίας, σε άγχος και καχυποψία μεταξύ των μελών της.

Μολαταύτα οι RTS δεν έχουν αποθαρρυνθεί και συνεχίζουν να έχουν ανοιχτές εβδομαδιαίες συνε-

Σημειώσεις:

- (1) Φυλλάδιο της RTS
- (2) "Αθανασία", Μίλαν Κούντερα
- (3) Φυλλάδιο της RTS που μοιράστηκε σε πάρτυ δρόμου στις 13 Ιούλη 1996

Συνεχίζεται στο επόμενο...